

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ
m g y o u t h . c o m

ပျံလေသည့်ငှက်ခါး

နတ်ဒွယ်

THE VALHALLA EXCHANGE
Harry Patterson (Jack Higgins)

mgyc.com

JACK HIGGINS

BESTSELLING AUTHOR OF
THE EAGLE HAS LANDED

THE VALHALLA EXCHANGE

NN0029

3,500.00 KS

ပျံလေသည့်ငှက်ခါး နတ်နွယ်

စာမျက်နှာ ၂၉၂ မျက်နှာ၊ ၁၃ ခင်တီ x ၂၀.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၇)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၈ ဧပြီလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၈ ရန်အောင်စာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်ပုံ၊

ရောင်းစျေး ၃၅၀၀ ကျပ်

ဆရာနတ်နွယ်၏စာမူစာအုပ်များမူပိုင် - စိတ်ကူးချိုချို

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

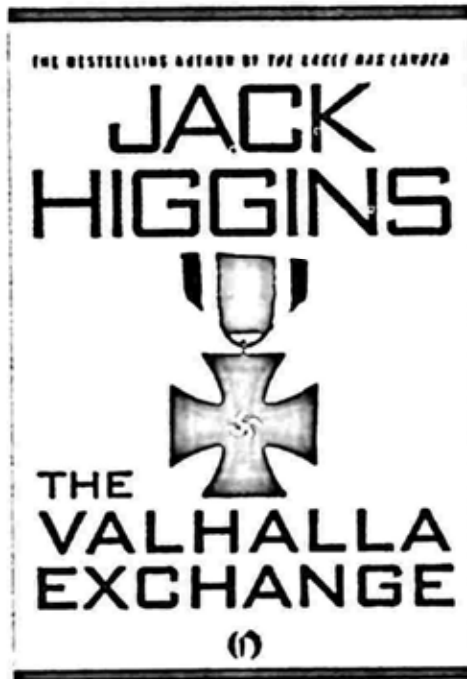
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ပျံလေသည့်ငှက်ခါး
နတ်နွယ်
မြန်မာပြန်

စာတိုမစာကြီးစာ ၂၀၁၈

mgyc.com

mgyc.com

အမှာ

ဤဝတ္ထုကို ရေးသားသူမှာ ဟယ်ရီပက်တာဆင် (Harry Patterson) ဖြစ်သည်။ ဟယ်ရီပက်တာဆင်ဟူသည် ကလောင်အမည် ဂျက်ဟစ်ဂင် (Jack Higgins) ၏ နာမည်ရင်းဖြစ်သည်။ စာရေးသူသည် ဂျက်ဟစ်ဂင်အမည်နှင့်ရော၊ ဟယ်ရီပက်တာဆင်အမည်နှင့်ရော ဝတ္ထုများ ရေးသားသည်။

သူတို့ဆီတွင် ကြော်ငြာရာတွင် ဟယ်ရီပက်တာဆင်နှင့် ဂျက်ဟစ်ဂင် ကို ရောထွေးကြော်ငြာလေ့ရှိပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဂျက်ဟစ်ဂင် ဟူသော အမည်က ပိုမိုထင်ရှား အောင်မြင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အချုပ်ကိုပြောရလျှင် ဟယ်ရီပက်တာဆင်နှင့် ဂျက်ဟစ်ဂင်သည် လူတစ်ဦးတည်းသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုကို ဂျက်ဟစ်ဂင် ရေးသည် ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

နတ်နွယ်

mgyc.com

mgyc.com

(၁)

ဘိုလီးဗီးယားနိုင်ငံတွင် ကလေးသူငယ်များသည် 'ကွယ်လွန်သူများနေ့' တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို သင်္ချိုင်းသို့ ယူဆောင်သွားပြီး သားလေးသူများအတွက် စွန့်ပစ်ထားတတ်ကြသည်။ ရှေးခေတ်ဟောင်းအယူအဆနှင့် ခရစ်ယာန်အစဉ်အလာတို့ကို ပေါင်းစပ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခြေအနေများနှင့် အတော်ကလေးကိုက်ညီသည်ဟု ဆိုရမည်။ သို့တစေလည်း ဤလို အခါသမယမျိုးတွင် သေဆုံးပြီးသူများသည် သင်္ချိုင်းဂူအတွင်းမှ ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်လိမ့်မည်ဟု အင်မတန်အယူသီးသော ဘိုလီးဗီးယား တောသူတောင်သားများပင် ယုံကြည်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ ယုံကြည်သည်။

လာဝါတာသည် သတ္တုတူးဖော်ရာ မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ လူဦးရေ ငါးထောင်၊ ခြောက်ထောင်ခန့်ရှိပြီး အင်ဒိုတောင်တန်း အခေါင်အဖျားတွင် မြုပ်ဝင်လျက် ရှိသည်။ အင်မတန် ဝေးခေါင်သော အရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ပီရူးနိုင်ငံမှနေ၍ ခရီးသည်တင်လေယာဉ် တောက်လျှောက်မပေါက်ပါ။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကုန်တင်လေယာဉ်ဟောင်းကြီးတစ်စင်းဖြင့် လိုက်ပါသွားရသည်။

ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသည့်အချိန်တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း

လျက် ရှိသည်။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် လေယာဉ်ကွင်း အဆောက်အဦကလေး၏အနီးတွင် အငှားကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ကားမောင်းသူမှာ လူနီတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မိုးကာအင်္ကျီ အဝါကြီးကို ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းတွင် မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်။ သူ သည် ကားငှားမည့်သူတစ်ဦးကို တွေ့ရှိရသောအခါ အထူးပင် အံ့အားသင့် သွားပုံရသည်။ ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။

“ဟိုတယ်ကိုလား ဆရာ”

သူက ကျွန်တော်၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲယူရင်း မေးလိုက်သည်။

“အိတ်ဆယ်စီယာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဟိုတယ်ပဲပေါ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ဟိုတယ်တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်”

သူက သွားများကို ဖြဲပြရင်း ပြောသည်။

ကားက အောက်စော်နံ့သည်။ မိုးယိုသည်။ မီးရောင်များ လင်းထိန် နေသော မြို့ကလေးဘက်သို့ ကားကို မောင်းဆင်းသွားသောအခါ ကျွန်တော့် မှာ များစွာမှ စိတ်ပျက်မိရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နားမလည် ဖြစ်ရ သည်။ ငါ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ကိုယ့် အမြီးကိုယ်လိုက်ခုတ်သည့် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လိုပင် ဖြစ်တော့ သည်။ မရှိသည့် သတင်းတစ်ပုဒ်နောက်သို့ လိုက်ပါခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။ လာဝါတာကို တွေ့မြင်ရတော့ ပို၍ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ၏ကားသည် လမ်းငယ်၊ လမ်းကျဉ်းကလေးတို့ကို ချိုးကာ ကွေ့ကာနှင့် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ပြေးလွှားလျက် ရှိသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် အိမ်ငယ်ငယ် အိမ်နိမ့်နိမ့်ကလေးများ ပြတ်သိပ်လျက် ရှိသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် မြို့အလယ်ရှိ ဗဟိုရင်ပြင်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသည်။ မြို့ရင်ပြင်၏အလယ်တွင် လှပသော ရေပန်းကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ကိုလိုနီခေတ်က အမွေအနှစ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ နတ်သမီးရုပ်များ၏ ပါးစပ်များ၊ နှာခေါင်းများမှ ရေများ ပန်းထွက်လျက် ရှိသည်။ ယခုအထိ အားလုံး ကောင်းမွန်လျက်ရှိနေသေးသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်သည် ရင်ပြင်ကျယ်ကြီး၏တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ဖြစ်သည်။ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ တိုင်တန်းများအနီးတွင် လူအချို့ စုဝေးလျက်ရှိသည်ကို ကျွန်တော်ကားပေါ်မှ အဆင်းတွင် တွေ့မြင်ရသည်။ သူတို့က ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ နှင့်ဖြစ်သည်။ လေထဲတွင် ဆေးလိပ်နံ့များ မွန်နေသည်။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“သူတော်စင်များနေလေ၊ ပွဲတော်သမယပေါ့”

“သူတို့ကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး မရှိကြပါဘူး”
ကားမောင်းသူ ပခုံးတွန့်လျက်...

“မိုးပေါ့ မိုးဖျက်တာပေါ့၊ မီးရှူးမီးပန်းတွေ လွှတ်လို့မရဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီပွဲတော်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကျင်းပရတာ မဟုတ်လား။ ခဏနေရင် သူတို့သုသာန်ကို သွားကြလိမ့်မယ်၊ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားကြတဲ့ လူတွေကို သွားပြီး နှုတ်ဆက်ကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဒီပွဲကို ကွယ်လွန်သူများရဲ့နေ့လို့ ခေါ်တယ်။ ဆရာ ကြားဖူးသလားတော့ မသိဘူးပေါ့”

“မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကားခ ရှင်းပေးပြီးနောက် ဟိုတယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ သည်ဟိုတယ်မှာလည်း ခေတ်ကောင်းစဉ်က လက်ရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပျက်ယွင်းစတော့ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။ နံရံမှ အင်္ဂါတေများ ကွာကျနေသည်။ မျက်နှာကြက်တွင် အကွက်ကြီးတွေ စွန်းထင်းလျက် ရှိသည်။ ဟိုတယ်စာရေးသည် ကျွန်တော့်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ကားဒရိုင်ဘာကဲ့သို့ပင် အံ့အားသင့်သွားဟန်ရှိသည်။ သူ့လက်မှသတင်းစာကို လျင်မြန်စွာ ချထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အခန်းတစ်ခန်း လိုချင်တယ်”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမလဲ”

“တစ်ညပဲ၊ မနက်ဖြန် ပီရူးကို ပြန်မယ်”

ကျွန်တော်က ကြည့်ရှုရေးမှတ်နိုင်ရန်အတွက် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ပေးလိုက်သည်။

သူက မှတ်ပုံတင်စာအုပ်တွင် ရေးမှတ်ရင်း...

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတာလား၊ ဆရာက... သတ္တုတွင်းကုမ္ပဏီက
လား”

ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဆယ်ဒေါ်လာတန်
ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူကာ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်အနီးတွင် ချထားလိုက်
သည်ကို မှတ်ပုံတင်စာရေး ရေးနေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ကြည့်သည်။

“တနင်္လာနေ့က ဒီမှာ လူတစ်ယောက် သေတယ်လို့ လီမားမြို့က
သတင်းစာတွေမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဟိုတယ်ရှေ့ ရင်ပြင်ထဲ
မှာ ဖြုန်းခနဲ လဲကျပြီး သေသွားတယ်လို့ ရေးထားတယ်။ ရဲအဖွဲ့က သူ့ရဲ့
လက်ဆွဲအိတ်ကို ရှာကြည့်တဲ့အခါမှာ ဒေါ်လာငွေငါးသောင်းနဲ့ နာမည်သုံးမျိုး
နဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်သုံးစောင်ကို တွေ့ရတယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဆီညော်ဘော်ယာပါ၊ ဆရာက... သူ့
မိတ်ဆွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့... သူ့ကို မြင်ရင်တော့ ကျွန်တော် သိလိမ့်
မယ်လို့ ထင်တယ်”

“လောလောဆယ်တော့ သူ့အလောင်းက သုဘရာဇာဆီမှာ ရှိနေ
တယ်။ ဆွေမျိုးတွေကို စောင့်တဲ့အနေနဲ့ ခုနစ်ရက်ထားလေ့ရှိတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပဲ ပြောလိုက်ကြတယ်”

“လက်ဖတင်နင်ဂိုမက်က ဒီအမှုကို ကိုင်ရတဲ့ ရဲအုပ်ကြီးပဲ၊ ရဲစခန်း
က ရင်ပြင်ရဲ့တစ်ဖက်မှာ ရှိတယ်”

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေမှာ ရဲနှင့်ဆက်ဆံရတာ သိပ်ပြီး အလုပ်မဖြစ်ဘူး”

ကျွန်တော်က နောက်ထပ် ဆယ်ဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်
ထုတ်ပြီး ပထမ တစ်ဆယ်တန်အနီးတွင် ချထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က သတင်းထောက်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီသတင်းက
ကျွန်တော်ရေးဖို့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“ဪ... ဆရာက သတင်းစာဆရာကိုး၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

သူ့မျက်လုံးမှာ အရောင်တောက်လာသည်။

“ဘော်ယာ... သူ့အကြောင်း ခင်ဗျား ဘာပြောနိုင်သလဲ”

“ဘာမှတော့ သိပ်ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဆူကရီ

ကနေ သူ ရောက်လာတယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရောက်လာမှာကို စောင့်
နေတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အဲဒီလူရောက်တော့ ရောက်လာသလား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး ဆရာ”

“သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ပြောစမ်းပါ”

“အသက် ၆၅ နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ဒါထက် ပိုကြီးချင်ကြီးမယ်၊ မငယ်
ဘူး၊ ဟုတ်တယ် ပိုပြီး ကြီးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့... အပြောရတော့ ခက်တယ်၊
သူ့ကိုကြည့်ရတာ တော်တော်ကလေး မာတယ်၊ အရွယ်တင်တယ်၊ ဧရာမ
လူကြီးပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဧရာမလူကြီးပဲ၊ အရပ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
ကြီးတာပဲလို့ ပြောရမယ်။ လက်ပြင် ကျယ်တယ်၊ လည်ပင်း တုတ်တယ်”
သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ပြရင်း ပြောသည်။

“လူဝကြီးလား”

“ဝတာ မဟုတ်ဘူး၊ တောင့်တင်းခိုင်မာတာပဲ။ စပိန်စကား ကောင်း
ကောင်း ပြောနိုင်တယ်၊ ဂျာမန်သံတော့ နည်းနည်းဝဲတယ်”

“ဂျာမန်သံ ဝဲတယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်၊ ဂျာမန် အင်ဂျင်နီယာတွေ ဒီကို ခဏခဏ လာနေ
တာပဲ၊ သူတို့ပြောတဲ့အသံကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်”

“မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ထဲမှာ ဘာရေးထားသလဲ၊ ကျွန်တော် ကြည့်လို့
ရမလား”

သူက မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ပေးလိုက်
သည်။ ကျွန်တော့်နာမည်၏ အထက်ဘက်စာကြောင်းတွင် သူ့နာမည်ကို
တွေ့ရသည်။ သူ့လက်မှတ်ကို တွေ့ရသည်။ နေ့စွဲရေးထိုးရာတွင် ခုနစ်ဂဏန်း
တွင် တုံးကလေးခတ်ထားသည်။ ဥရောပနည်းဟန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ငွေစက္ကူနှစ်ရွက်ကို ဟိုတယ်
စာရေးထံသို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

သူက ငွေစက္ကူနှစ်ရွက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အင်္ကျီရင်ဘတ် အိတ်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ထည့်လိုက်သည်။

“ဆရာအတွက် အခန်း ကျွန်တော် လိုက်ပြမယ်”

ကျွန်တော်က လက်မှန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခုနစ်နာရီ ထိုးပြီးပြီ။

“ဒီအချိန် သုဘရာဇာဆီကို သွားလို့ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ၊ အသုဘရုံမှာ သုဘရာဇာတစ်ယောက် တစ်ညလုံး အချိန်ပြည့် တာဝန်ချထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ထုံးစံတစ်ခု ရှိတယ်။ သေသွားတဲ့လူတွေကို သုံးရက်လုံးလုံး နေ့ရော ညရော စောင့်ကြည့် နေရတယ်။ တကယ်လို့များ...”

သူက ဤနေရာတွင် ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

“ပြန်ရှင်လို ရှင်ငြားပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ သေခြင်းဆိုတာ နောက်ဆုံးအမှုကိစ္စပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ အင်မတန်သေချာဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဘယ်ဘက်ကို သွားပါ ဆရာ၊ ပထမဆုံးတွေ့တဲ့လမ်းကို လိုက်ပါ၊ လမ်းဆုံးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သုဘရာဇာအိမ်ကို တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုမှ မှားစရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ တံခါးပေါက်မှာ မီးအပြာလေး ထွန်းထားတယ်။ သုဘရာဇာရဲ့ နာမည်က ဟူးဂိုးတဲ့၊ ရာဖီမာရီနိုက လွတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောပါဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နောက်ပြီးတော့ ဆရာ...၊ ဆရာ ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခုခု စားချင်ရင်မှာပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် တစ်ညလုံးရှိနေပါ့မယ်”

သူက သံတင်းစာကို ကောက်ယူသည်။ ကျွန်တော် ဟိုတယ် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သင်္ချိုင်းသို့သွားမည့် လူအုပ်ကြီးသည် တာရှုလျက် ရှိချေပြီ။ အပေါ်ဆုံးလှေကားထစ်တွင်ရပ်ပြီး ကျွန်တော် ကြည့်သည်။ မက္ကဆီကိုတွင် တွေ့မြင်ရသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆုံးတွင် လူနှစ်ယောက် မီးတုတ်ကြီးတွေကို ကိုင်ထားသည်။ ယမမင်းဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ သည့်နောက်တွင် ကလေးများဖြစ်သည်။ အလယ်တွင် ဖယောင်းတိုင်များ ကိုင်ထားကြသည်။ မိုးကြောင့် အချို့ဖယောင်းတိုင်များ ငြိမ်းကုန်ပြီ ဖြစ်သည်။ လူကြီးများက စားသောက်ဖွယ်ရာခြင်းများကို ကိုင်ဆောင်လျက်

နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် ပလွေတိုတိုကို သဲ့သဲ့ ကလေး မှုတ်နေသည်။ ဗုံသံကလည်း လက်ညှိုးကလေးတစ်ချောင်းတည်း ဖြင့် ညင်သာပျောင်းနွဲ့စွာ တီးခတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းမှ တစ်ပါးကား အားလုံးပင် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။

သူတို့သည် ကျွန်တော် သွားရမည့်ဘက်သို့ပင် သွားနေကြသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လူတန်းကြီးနောက်မှ ကပ်ပြီး လိုက်ပါသွားသည်။ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်က မိုးကာအင်္ကျီ ကော်လာ ကို ထောင်ထားရသည်။ သုဘရာဇာအိမ်ကို အလွယ်တကူပင် ရှာဖွေတွေ့ရှိပါ သည်။ မာရီနို လမ်းညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်းပင် တံခါးပေါက်တွင် မီးပြာပြာ ကလေး ထွန်းထားသည်။ တံခါးရှေ့တွင် ကျွန်တော် ခေတ္တမျှ ရပ်နေသည်။ လူတန်းကြီး တဖြည်းဖြည်း ဆေးသွားသည်ကို ကြည့်နေသည်။ ပလွေသံနှင့် ဗုံသံက ချောက်ချားဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ လူတန်းကြီး အခြားလမ်းတစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါတွင်မှ တံခါးပေါ်မှ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ကျွန်တော် ဆွဲလိုက်သည်။

အတော်ကလေး ကြာသည်အထိ ဘာသံမျှမကြားရပါ။ မည်သည့် လှုပ်ရှားမှုမျှ မတွေ့ရပါ။ မိုးသံကိုသာ ကြားနေရသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းလောင်းသံကြိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် ဆွဲမည် အပြုလိုက်တွင်မှ အတွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို သတိပြုမိရသည်။ ဖြည်းလေး စွာ လျှောက်လာနေသော ခြေသံကို ကြားရသည်။ တံခါးတွင် တပ်ဆင်ထား သော ချောင်းကြည့်ပေါက်ကလေး ပွင့်လာသည်။ မျက်နှာတစ်ခုပေါ်လာ သည်။ အမှောင်ထဲတွင် မှုန်ရေးရေး ဖြူဖျော့ဖျော့။

“ဟူးဂိုးလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲ ဆီညော်”

သူ့အသံက သဲ့သဲ့ကလေး။

“ဆီညော်ရီကာဒိုဘော်ယာရဲ့ အလောင်းကို ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“မနက်မှ လာပါလား ခင်ဗျား”

“ကျွန်တော့်ကို ရာဖီမာရီနိုက လွှတ်လိုက်တာပါ”

သူ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ထို့နောက် ကြည့်ပေါက်ကလေး ပိတ်သွားသည်။ တံခါး မင်းတုပ်ဖွင့်သံကြားရသည်။ တံခါးကြီး အသံမြည်ပြီး ပွင့်သည်။ တံခါးဝတွင် သူ ရပ်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် မှန်အိမ်ကိုင် ထားသည်။ သူက အိုမင်းလှချေပြီ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ် ဖြစ်သည်။ သင်္ချိုင်းမှ ထလာသော အရိုးစုကြီးတစ်ခုပမာ ဖြစ်သည်။ အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင် လိုက်သည်။ သူက တံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။

“ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

သူ ရှေ့မှ သွားသည်။ လမ်းတိုကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ခေတ္တမျှ သွားမိသောအခါ သစ်သားတံခါးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ တံခါးကို သူဖွင့်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လူသေနဲ့များကို ကျွန်တော် ရှုရှိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေမိသည်။ ပြီးမှ သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။

ကျွန်တော် ဝင်ရောက်သွားသော အခန်းသည် မှောင်နေသည်။ မှန်နေသည့်အခန်း၏ အလယ်လောက်တွင် ကြိုးဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသော မှန်အိမ်တစ်ခုသာ ရှိသည်။ အလောင်းများထားရှိသော သည်လို အခန်းမျိုး ကျွန်တော် အရင်က တွေ့ဖူးသည်။ သည်ထက်တော့ ကောင်းမွန်ကြသည်။ အခန်း၏တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ခေါင်းတွေ မြင်ရသည်။ ဆယ်ခု၊ ဆယ့်နှစ်ခု လောက် ရှိသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို စင်မြင့်ကလေးတစ်ခုပေါ်ရှိ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။

ကျွန်တော်က အမှောင်တွင်းသို့ အားစိုက်ပြီးကြည့်သည်။ ခေါင်း တွေအားလုံး ဖွင့်ထားသည်။ ခေါင်းအတွင်းရှိ အလောင်းများကို ကောင်းစွာ မြင်လာသည်။ အလောင်းကောင်များ၏ လက်ချောင်းများကို ကြိုးစတစ်ခုစီ တွင် ချည်ထားသည်။ ကြိုးများသည် အပေါ်သို့တက်သွားသည်။ စက်သီး ကိုဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ဆင်းသွားသည်။ ကြိုးစ၏တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ခေါင်း လောင်းကလေးတွေ ဆွဲချိတ်ထားသည်။

သူက မှန်အိမ်ကို ချထားလိုက်သည်။

“ဒီကြိုးကို ဆွဲတဲ့လူရှိသလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ ယခုအခါ သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်း စွာ မြင်တွေ့ရသည်။ သူ့အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပြီ။

“လွန်ခဲ့တဲ့... ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက တစ်ခါဆွဲတယ် ဆရာ။ ကောင်မကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... နောက်သုံးရက်အကြာမှာ သူ ပြန်သေသွားတယ်။ သူ့အဖေက သူ့သမီး မသေဘူးဆိုပြီး တစ်လလောက် ဒီအတိုင်းပဲ ထားတယ်။ နောက်မှ ရဲတွေနဲ့ ဖြေရှင်းယူရတယ်”

“အင်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူက စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကလောင်တံကို မင်အိုးတွင် နှစ်လိုက်ပြီး...

“ဆရာက ဆီညော်ဆော်ယာနဲ့ ဘာတော်သလဲ၊ စာအုပ်ထဲမှာ ကျုပ် မှတ်ထားရမယ်”

ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဆယ်ဒေါ်လာ တန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ထုတ်ရပြန်သည်။

“ဆွေမျိုးမတော်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်တော်က သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ပါ။ သူ့သေတဲ့သတင်းကြားလို့ သူ့ကိုများ ကျွန်တော် သိမလားလို့ လမ်းကြိုလို့ ဝင်ကြည့်တာပါ”

သူ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ထို့နောက် ကလောင်တံကို ချထား လိုက်သည်။ မှန်အိမ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး-

“ဒီဘက်ကို သွားရအောင် ဆရာ”

ဘော်ယာ၏ ခေါင်းသည် နောက်ဆုံးတန်းတွင် ဖြစ်သည်။ အစွန် ဆုံးတွင် ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးက မှန်အိမ်ကို မြှောက်ပြသောအခါ ကျွန်တော် တုန်သွားသည်။ လူသေကောင်၏ နီရဲသောနှုတ်ခမ်းများ၊ ဖြူဖွေးသော သွား များနှင့် ပြည့်ဖောင်းသော ပါးများကို မြင်ရသည်။ နောက်မှ အလောင်းကို သုဘရာဇာက ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ လူတစ်ယောက် ၏ မျက်နှာနှင့်မတူပါ။ ဖယောင်းရုပ်တစ်ခုနှင့် တူသည်။ မူရင်းရုပ်ပုံျောက် အောင် လိမ်းခြယ်ထားသည်။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးသော ဓာတ်ပုံတစ်ခုနှင့် မည်သို့မျှ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်၍မရပါ။ သူ့မျက်နှာကို ပကတိအတိုင်း တွေ့မြင် ရသည့်တိုင်သော်လည်း ဓာတ်ပုံနှင့် မည်သို့တူနိုင်ပါမည်နည်း။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကြာချေပြီ။ ၄၅ နှင့် ၇၅ နှစ်ဆိုသည်မှာ များစွာမှ ခြားနားလှပေသည်။

ထိုစဉ်တွင် ခေါင်းလောင်းသံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော် လန့်ပြီး ခုန်မိမတတ်ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ အပြင်ဘက်မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။

“ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ အပြင်မှာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်”

ဟူးဂိုးအခန်းတွင်းမှ ကမန်းကတန်း ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဘော်ယာ၏ ခေါင်းဆားတွင် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့သည်။ ဘော်ယာ၏ လက်ချောင်းများတွင် လက်စွပ်ပါခဲ့လျှင်လည်း သူတို့ ချွတ်ယူပြီးလောက်ပြီ။ ယခုမူ သူ့လက်ချောင်းများတွင် ကြိုးစတစ်ခုသာ ချည်ထားသည်။ သူတို့က သူ့ကို ကောင်းစွာ ဝတ်ဆင်ပေးထားသည်။ အပြာရောင်ဝတ်စုံ၊ ကော်လာ အဖြူ၊ လည်စည်းအနက် ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်း ရှိသည်။

အပြင်ဘက်စင်္ကြံဆီမှ စကားပြောသံများကြားရသည်။ အမေရိကန် တစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်သည်။

“အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်သလား၊ မတတ်ဘူးလား”

ထို့နောက် ထိုလူ၏ အသံကို ကြားရပြန်သည်။ စပိန်စကား မတတ်တတ်နှင့် ဖြစ်သည်။

“ဘော်ယာရဲ့ အလောင်းကို ကြည့်ချင်တယ်။ ကျုပ်အဝေးကြီးက လာရတယ်၊ ကျုပ်မှာ အချိန်မရှိဘူး”

ဟူးဂိုး ကန့်ကွက်သေးသည်။

“မိုးချုပ်နေပြီ ဆရာ”

သို့သော် သူ့ကို တွန်းဖယ်ခြင်းပြုကြောင်း ထင်ရှားသည်။

“အလောင်း ဘယ်မှာလဲ၊ ဒီထဲမှာလား”

အမှောင်တွင်းသို့ ကျွန်တော် ဆုတ်ဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ လုပ်ဆောင်ချက် မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

အခန်းတွင်းသို့ သူ ဝင်လာသည်။ တံခါးဝတွင် သူ ရပ်နေသည်။ မှန်အိမ်အလင်းရောင်တွင် သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်များ ဖွေးဖြူနေသည်။ သူ၏ စစ်မိုးကာအင်္ကျီကြီးပေါ်တွင် မိုးစက်များ တင်ကျန်နေသည်။ ကိုယ်ဟန် တောင့်တင်းသည်။ စစ်ဟန်စစ်မာန်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ သူ၏ ဆံပင်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးတို့ကသာလျှင် သူ့အသက် ၇၅ နှစ်ဆိုသည်ကို ပြဆိုနေသည်။

ကျွန်တော် များစွာ အံ့အားသင့်ရသည်။ သမိုင်းတွင် ထင်ရှားခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟင်မီတန်ကင်းနင်း၊ ကွန်ဂရက်မော်ကွန်းဝင်၊ ဂုဏ်ထူးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ငွေကြယ်ဘွဲ့၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ ဒီဒေး၊ ကိုရီးယားနှင့် ဗီယက်နမ် တိုက်ပွဲပြန်၊ လူအများကြည်ညိုလေးစားခြင်းခံရသော အမေရိကန်ကြီးတစ်ဦး၊ သူ့အသံက စူးရှသည်။ အောင်မြင်သည်။ ဩဇာရှိသည်။

“ဘယ်ဟာလဲ”

ဟူးဂိုးက သူ့ကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး မှန်အိမ်ကို မြှောက်ပြသည်။

“ဒီမှာပါ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ချောင်ထဲတွင် ပုဝင်နေရသည်။

ကင်းနင်း၏ မျက်နှာ တည်ငြိမ်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများ စူးရှသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်စူးစိုက်သည်။ ခေါင်းအတွင်းမှ မျက်နှာ ကို သူ့အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးမှ အာရုံစူးစိုက်မှုများ ပျောက် ကွယ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးမှ အရောင်များ ပျောက်သွားသည်။ သူ့ပခုံးများ ကုန်းသွားသည်။ သည်တစ်ခါတွင် သူ၏ဇရာကို တွေ့မြင်ရသည်။

သူ ဖြည်းလေးစွာ လှည့်လိုက်ပြီး ဟူးဂိုးကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါပါပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဆရာ လိုချင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ သွားမယ်”

သူ အသက်ကို ရှိုက်ပြီး ရှူလိုက်သည်။ အားအင်များ ပြန်လည် ပြည့်ဝလာပုံရသည်။ အခန်းတွင်းမှ သူ ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က အမှောင်တွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်လိုက်သည်။

“ဆရာ”

ဟူးဂိုး စကားစသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို တိတ်ဆိတ်နေရန် လက်ရိပ်ပြပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ လေယာဉ်ကွင်းမှ အငှားကား အပြင်တွင် ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒရိုင်ဘာက မိုးရေထဲတွင် အသင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည်။

“ဟိုတယ်ကို သွားမယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကားပေါ်သို့တက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဟူးဂိုးက ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲလျက်-

“ဆရာ ဘယ်လိုဟာတွေလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါစဉ်းစားနေတာပဲ”

ကျွန်တော်က ယင်းသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် စကြိုလမ်းအတိုင်း လျင်မြန်စွာလျှောက်သွားပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

* * *

တက္ကစီကားကို ဟိုတယ်ရှေ့တွင် တွေ့ရသည်။ ကားဆီသို့ ကျွန်တော် ချဉ်းကပ်သွားစဉ်တွင် ဟိုတယ်တွင်းမှ လူတစ်ယောက် ခပ်သုတ် သုတ်ထွက်လာပြီး ကားပေါ်သို့တက်သွားသည်။ မိုးသည်းသည်းတွင် ကား မောင်းထွက်သွားသည်။ ကားထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် အတန်ကြာ အောင် ရပ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ကားထဲတွင် ကင်းနင်း ပါ၊ မပါ မတွေ့မြင်ရပါ။

ကောင်တာတွင် ရာဖီ မရှိပါ။ သို့သော် ကောင်တာရှေ့တွင် ကျွန်တော်ရပ်ပြီး မိုးရေမိုးစက်များကို ခါနေစဉ်တွင် လက်ဝဲဘက်မှ တံခါး တစ်ခုပွင့်လာပြီး ရာဖီ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဆရာ အဆင်ပြေခဲ့သလား”

သူ ပြုံးပြုံး မေးသည်။

“သိပ်မပြေပါဘူး၊ စောစောက ဒီရှေ့က တက္ကစီကား ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်”

“အင်း ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာစမစ်ရဲ့လေယာဉ်မှူးပဲ၊ မစ္စတာစမစ် က အခုကလေးတင်ရောက်လာတဲ့ အမေရိကန်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူက ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်ပျံနဲ့ လာပက်ကိုအသွားမှာ ရာသီဥတုမကောင်းလို့ ဒီမှာ ခဏဝင်နားတာပဲ”

“မစ္စတာစမစ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် သူ့အတွက် အခုပဲ ဝီစကီ တစ်ခွက် ပို့ခဲ့တယ်။ ဆရာကော ဘာသောက်မလဲ”

“အင်း... အခု အချိန်မှာတော့ ဘရန်ဒီများများကလေး သောက် လိုက်ဖို့ လိုအပ်နေတာ အမှန်ပဲ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

မိုးကာအင်္ကျီ ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ရင်း သူ့နောက်သို့ ကျွန်တော် လိုက်ပါသွားသည်။ ယမကာခန်းသည် အပျံစားပင် ဖြစ်သည်။ နံရံတွေက ကျောက်တုံးတွေ ဖြစ်သည်။ ယမကာမျိုးစုံ ရှိသည်။ ကင်းနင်းသည် မီးဖို ရှေ့တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဖန်ခွက် တစ်လုံး ရှိသည်။ သူက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“တည်းဖော်တည်းဖက် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါ ဆီညော်၊ အဖော် ရကြတာပေါ့၊ ဆီညော်အိုဟက်ဂင်၊ ဆီညော်စမစ်၊ ဆီညော်အတွက် ကျွန်တော် ဘရန်ဒီ ယူခဲ့မယ်”

ရာဖီးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီးထွက်သွားသည်။

“ကျွန်တော့် အဘွား ပြောလေ့ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ဒီညမျိုး ဟာ ကြောင်တစ်ကောင်တောင် အပြင်ထွက်ဖို့မကောင်းတဲ့ညမျိုးပဲ”

ကျွန်တော်က မိုးကာအင်္ကျီကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်တင် ရင်း ပြောလိုက်သည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးမော့ပြီး ကြည့်သည်။ ထင်ရှားကျော်ကြား သော ကင်းနင်း၏ အပြုံးပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူက လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်ပြီး...

“မစ္စတာအိုဟက်ဂင်က အင်္ဂလိပ်လူမျိုးနဲ့ တူတယ်”

“အိုင်ယာလန် မြောက်ပိုင်းသားတစ်ယောက်ပဲ ဆိုပါတော့... ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာမှ အပြုံးပျောက်မသွားပါ။ သို့သော် သူ၏ မျက်လုံးများ အေးစက်တင်းမာသွားသည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့ လက်များ သန်မာလှသည်။

ကျွန်တော်တို့၏အခြေအနေကို ရာဖီးက ဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်း သည်။ သူက ကျွန်တော့်အတွက် ဘရန်ဒီ ယူလာသည်။

“ဆီညော်အတွက်ကော နောက်တစ်ခွက် ယူလာရမလား”

ကင်းနင်း ပြုံးလျက်၊ စောစောကအတိုင်း ပြုံးလျက်-

“နောက်မှ ယူမယ်၊ နောက်မှပဲပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ရာဖီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ကင်းနင်း ကုလားထိုင်တွင် ကျောမှိုလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ဝီစကီ အနည်းငယ် မော့ လိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော် လူမှားသည်ဟု မပြောပါ။ အချိန်မဖြုန်း ပါ။ သူက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ အရင်တုန်းက တွေ့ဖူးကြသလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ မိနစ်လောက်တုန်းက ရင်ခွဲရုံမှာ တွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က အမှောင်ထဲမှာ ရပ်နေခဲ့တယ်။ အဲ... ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကို သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတွေမှာ တွေ့ဖူးတာကတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိပြီပေါ့၊ နိုင်ငံရေးနဲ့ စစ်ရေးသတင်းတွေကို ရေးတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကင်းနင်းကို မသိဘဲနေလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“အိုဟက်ဂင်၊ တိုင်းမှာရေးနေတဲ့ အိုဟက်ဂင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“အင်း... တရုတ်ပြည်နဲ့ပတ်သက်လို့ သား ရေးခဲ့တဲ့သတင်းတွေကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့... တရုတ်ပြည်အကြောင်း သား မရေးတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား...၊ ဒါနဲ့ ဘော်ယာအကြောင်း ပြောပါဦး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ကျွန်တော်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူရင်း ပေးလိုက်သည်။

“သူ့အကြောင်း ဘာပြောရမှာလဲ”

သူက ကုလားထိုင်တွင် ကျောမှိုလိုက်ပြီး အေးအေးလူလူ ထိုင်ရင်း ပြန်မေးသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်ပြီး...။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးပြောကြရ အောင်...။ ရိုကာဒိုဘော်ယာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် တနင်္လာနေ့က ဒီမှာ

ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားတဲ့အတွက် လန်ဒန် တိုင်းသတင်းစာကြီးက နာမည်ကျော် သတင်းထောက်တစ်ယောက် ဘာကိစ္စအပင်ပန်းခံပြီး ဒီကိုရောက်လာရသလဲ”

“ပြောပါ သား၊ ကျုပ် နားထောင်နေပါတယ်”

သူက ဖြည်းလေးစွာ ပြောသည်။

“ရိုကာဒိုဆော်ယာဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ အတွင်းမှာ ဘရာဇီး၊ အာဂျင်တီးနား၊ ချီလီနဲ့ ပါရာဂွေးနိုင်ငံတွေမှာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ မာတင်ဘိုးမန်းရဲ့ နာမည်ဂုဏ်တစ်ခုပဲ”

“မာတင်ဘိုးမန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ နာဇီပါတီဌာနချုပ်မှူးနဲ့ ဟစ်တလာရဲ့ အတွင်းရေးမှူး မာတင်ဘိုးမန်းပဲပေါ့၊ ဟစ်တလာရဲ့ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်တွေထဲမှာ အခုထက်ထိ ဖမ်းမိသေးတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲပေါ့”

“ဘိုးမန်း သေပြီ၊ ဘာလင်မြို့တွင်းကနေ ဖောက်ထွက်ပြီး ပြေးဖို့ကြိုးစားရင်း သေသွားတာပဲ၊ ဝိုက်ဒင်ဒမ်ဘာဘန်ကာကို ဖြတ်အပြေးမှာ တံတားပေါက်ကွဲရာမှာ ပါသွားတာပဲ၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မေလ ၁ ရက်နေ့ ညမှာပေါ့”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက တိုးညှင်းစွာ ပြောသည်။

“မေလ ၂ ရက်နေ့ နံနက်စောစောပိုင်းပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ထောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီဇာတ်လမ်းကိုပဲ ဆက်ပြောကြည့်ရအောင်၊ ဘိုးမန်းဟာ ဌာနချုပ်ဘန်ကာကနေ မနက် ၁ နာရီ ၃၀ မှာ ထွက်သွားတယ်။ သူ့ကို အမြောက်ဆန်ထိမှန်တဲ့ တံတားပေါ်မှာ မြင်လိုက်တဲ့လူက ဟစ်တလာရဲ့ဒရိုင်ဘာ အိုင်းရစ်ကင်မကာပဲ။ ဒါပေမဲ့... ဒီဇာတ်လမ်း မခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းကတော့ ဟစ်တလာလူသယ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အာတာအော့ဇမန်းဟာ မီးရထားတံတားကို ဖြတ်ပြေးတယ်။ ဘိုးမန်းထက် နောက်ကျတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခေါင်းညိတ်လျက်-

“ဒါပေမဲ့... အော့ဇမန်းက ပြောသားပဲ၊ ဘိုးမန်းနဲ့ ဟစ်တလာရဲ့ ဆရာဝန် စတမ်းဖက်ဂါအိုကို လာတာဘူတာရုံဘေးမှာ သေနေတာ တွေ့တယ်လို့”

“ဒီဇာတ်လမ်းကို ဘယ်သူမှ ထောက်ခံမယ့်လူ မရှိဘူး”

ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူက ဖန်ခွက်ကို ချထားလိုက်သည်။ ဆေးတံကို ထုတ်ယူသည်။

ထို့နောက် ဆေးအိတ်ထဲမှ ဆေးများ ထုတ်ယူပြီး ဖြည့်နေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သူ မသေသေးဘူးဆိုတာကို မောင်ရင် ယုံတာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ လူတွေက ရူးတာပဲလို့ မပြောပေဘူးလား”

“ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ထောက်ခံတဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ စတာလင်ကနေပြီး ဟစ်တလာရဲ့ ဒရိုင်ဘာ ဂျက်ကော့ဂလပ်အထိပေါ့။ ဂျက်ကော့ဟာဆိုရင် ဘိုးမန်းကို စစ်ကြီးပြီးတဲ့နောက်မှာ မြူးနစ်မြို့မှာ ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အိုက်ခမန်း၊ သူ့ကို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှာ အစွဲရေးတွေက ဖမ်းမိတော့ ဘိုးမန်း မသေသေးဘူးဆိုတာကို သူ ပြောတယ်။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လုပ်ပြောစရာ ဘာအကြောင်း ရှိသလဲ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ဆက်ပြောပါဦး”

“နာဇီတွေနောက်ကို အမြဲတမ်း ခြေရာကောက်နေတဲ့ နာဇီ မုဆိုးကြီး ဆိုင်မွန်ဂိုက်ဆင်သဲကဆိုရင် ဘိုးမန်း အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာကို အမြဲတမ်းပြောတယ်။ ဘိုးမန်းရဲ့ သတင်းကို သူ အမြဲတမ်းရနေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဇာရာဂိုက ဘိုးမန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး သတင်းမေးရတယ်လို့ ပြောတယ်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းမှာ အနောက်ဂျာမနီအစိုးရက ဘိုးမန်းကို ဖမ်းမိရင် ဆုငွေတစ်သိန်းပေးမယ်လို့ ကြေညာတယ်။ သူ့ကို နျူးရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံးက မျက်ကွယ်မှာ သေဒဏ်ပေးထားတယ်”

ကျွန်တော်က ရှေ့ကို အနည်းငယ် ကုန်းငုံ့လိုက်ပြီး...

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နောက်ထပ် ဘာသိချင်ပါသေးသလဲ၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ်က စပိန်ကနေ အာဂျင်တီးနားကို ဘိုးမန်းနဲ့အတူ ယူဘုတ်ကလေးနဲ့ ခရီးသွားရတဲ့ စပိန်တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောရဦးမလား”

သူ ပြီးသည်။ ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ကုန်းလိုက်ပြီး မီးဖိုတွင် ထင်းတုံးတစ်တုံး ထည့်သည်။ ထို့နောက်-

“အဲဒီစပိန်ကို ကျုပ် တွေ့ပြီးပါပြီ၊ ဘိုးမန်းဟာ အခုအချိန်အထိ

အသက်ရှင်နေတုန်းဆိုရင် သူ ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ရဲဘော်ဟောင်းများအဖွဲ့၊ ဒီလုပ်ငန်းအတွက် ငွေသန်းပေါင်းများစွာ သူတို့ အကုန်ခံပြီး လှုပ်ရှားကြတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အင်း... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး မီးဖိုကိုငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေ သည်။

“တစ်ခု သေချာတာကတော့ စောစောက အလောင်းရုံမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ လူဟာ သူ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သောအခါ သူ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင် ကြည့်ပြီး-

“မောင်ရင် ဘာလို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော် မြင်ရလို့ပဲ”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ဘိုးမန်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘော်ယာ သေတဲ့အကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘယ်လိုသိသလဲ၊ နယူးယော့တိုင်းသတင်းစာမှာ လာဝါတာက သတင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မျက်နှာ ဖုံးမှာ မပါနိုင်ပါဘူး”

“ဘရာဇီးမှာ ကျုပ်ရဲ့ အထောက်တော် တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ လက်ထဲမှာ လူတချို့ရဲ့ စာရင်းတွေ ရှိနေတယ်။ အဲဒီလူတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ဖြစ်ပျက်မှုတွေမှန်သမျှကို ကျုပ်ဆီကို သတင်းပို့ရတယ်။ ဘော်ယာရဲ့ သတင်း ကြားကြားချင်း ကျုပ် လိုက်လာတာပဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဲ့တွေ့ရတာ... ကျွန်တော့်အဖို့ အများကြီး တန်ဖိုး ရှိပါတယ်”

“မောင်ရင် ဘာသိချင်သလဲ၊ ဘိုးမန်းရဲ့ လူပုံပန်းကို သိချင်သလား၊ သူ့အရပ်က ငါးပေနဲ့ခြောက်လက်မ ရှိတယ်။ လည်ပင်း တုတ်ခိုင်တယ်၊ ပါးရိုးကားတယ်၊ မျက်နှာ ပြိတယ်၊ လူအုပ်ထဲမှာဆိုရင် သူဟာ ပျောက်နေ တယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူဟာ ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်ပဲ။ သာမန်လူ တစ်ယောက်၊ ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားတစ်ယောက်နဲ့ ဘာမှမခြားနားဘူး။

သူ့ကို ဂျာမနီလူထုက မသိဘူး၊ သူ့ပုံနဲ့ သူ့သတင်း သတင်းစာတွေမှာ မပါဘူး။ ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးတွေကို သူ မမက်ဘူး။ သူက အာဏာပဲ အဓိက ထားတယ်။ သူဟာ ဂျာမနီမှာ တန်ခိုးအာဏာအရှိဆုံးလူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီအကြောင်းကို စစ်ကြီးပြီးမှပဲ လူတွေ သိကြတယ်”

သူက မီးဖိုကို ငေးစိုက်ပြီး ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပါးကွက် အာဏာသားပဲ၊ ရဟူဒီ သန်းပေါင်းများစွာ သေရတာ သူ့အာဏာစက်ပဲ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ သူက-

“နျူရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံးမှာ ဂိုးရင်းက ဘာပြောသလဲ။ မောင်ရင် မှတ်မိသလား၊ ဘိုးမန်း ဘယ်မှာလဲလို့မေးတော့ ငရဲမှာ ဆီပူထိုးနေတယ်လို့ ဖြေတယ် မဟုတ်လား”

ကုလားထိုင်မှ သူ ထသည်။ ယမကာကောင်တာ၏ နောက်ဘက် သို့ သူသွားသည်။ ဝိစကီပုလင်းတစ်လုံးကို ယူလိုက်ပြီး-

“နောက်တစ်ခွက်လောက် ယူဦးမလား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဘရန်ဒီ ပေးပါ”

ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး ကောင်တာရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ် တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော့် ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက် ငှဲ့ထည့်ရင်း -

“တစ်ကြိမ်တုန်းက ကျုပ်ဟာ စစ်သုံးပန်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မောင်ရင် သိသလား”

“လူတိုင်းသိတဲ့ အချက်တစ်ခုပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ကိုရီးယားမှာ ဖမ်းမိသွားတယ်။ တရုတ်တွေက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို မန်ချူးရီးယားမှာ နှစ်နှစ်တိတိ ထားတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲပေါ့။ သမ္မတနစ်ဆင်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို သူနဲ့အတူ ပီကင်းကိုခေါ်သွားတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျုပ် အခုပြောတာက ဒီထက် အရင်ကျတယ်။ ဒီအရင်က တစ်ခါ ကျုပ် စစ်သုံးပန်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးခါနီးမှာပေါ့၊ ဂျာမန်တွေက ကျုပ်ကို ဖမ်းမိသွားတယ်။ ဘာဘားရီးယားပြည်နယ် အော်လဘတ်ဒေသမှာပေါ့၊ ထင်ရှားတဲ့ စစ်သုံးပန်း”

တွေ အထူးအကျဉ်းစခန်းတစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်”

ယင်းအချက်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကလည်း ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး သူ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်က ကိုရီးယား စစ်ပွဲပြီးမှ ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော် မသိဘူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

သူက သူ့ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရေခဲထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝီစကီ တော်တော်များများကလေး လောင်းထည့်သည်။

“စစ်ကြီး ပြီးသွားတဲ့အထိ ကျုပ်ဟာ အဲဒီစခန်းမှာပဲ၊ အယ်လပိုင် ခံတပ်ဆိုပြီး လူတွေ အထင်မှားနေတဲ့နေရာပေါ့၊ ဒေါက်တာဂိုဘဲ ဝါဒဖြန့် ထားတာပေါ့၊ အဲဒီဒေသမှာ အယ်လပိုင်ခံတပ်ကြီးဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်လို့ မဟာမိတ်တွေက ယုံကြည်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အဲဒီဒေသကိုဝင်တဲ့ မဟာမိတ်တပ်တွေဟာ အထူးသတိထားပြီး တဖြည်းဖြည်း စမ်းပြီး ဝင်ကြရ တယ်။ အဲဒီအတွက် ဘာလင်ကထွက်ပြေးတဲ့ နာဇီကြီးတွေဟာ အဲဒီဒေသမှာ နားခိုရာဒေသတစ်ခု ရခဲ့ကြတာပေါ့”

“အဲဒီဒေသကို ဟစ်တလာ သွားနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မသွားပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

“နောက်ပြီးတော့ ဘိုးမန်း”

“မောင်ရင် ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အခုထက်ထိ စဉ်းစားလို့မရတဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ သူဟာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့အတွက် လုံခြုံတဲ့နေရာတစ်ခု ကို ထွက်ပြေးနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့... သူဟာ ဘယ်ကိုမှ ထွက် မပြေးခဲ့ဘူး၊ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ဌာနချုပ် ဘန်ကာမှာ နေခဲ့တယ်။ သူ့မှာ အကြံအစည်တစ်ခု ရှိရမယ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မောင်ရင်ရယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာညိတ်ပြီး ပြောသည်။

“အဲဒါကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘယ်လိုသိသလဲ”

ကျွန်တော်က တိုးညှင်းစွာ မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ လျှို့ဝှက်မှုသည် ပေါက်ကွဲချေတော့သည်။

“ကျုပ်... ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို တွေ့ရလို့ပဲပေါ့”

သူက လွတ်ခနဲ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ သူနဲ့က အခု... မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ်လောက်ပဲ ဝေးတယ်။ သူနဲ့ သေနတ်ချင်း ပြိုင်ပစ်ရတယ်။ သူ့လည်ပင်းကို ကျုပ်လက်တွေနဲ့ ညှစ်ရတယ်၊ မောင်ရင် သိလား”

သူ ခေတ္တမျှ ရပ်နားလိုက်သည်။ သူ့လက်များကို ဖြန့်ကားပြီး မယုံကြည်နိုင်သည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့... နောက်ဆုံးတော့ လွတ်သွားတယ်”

သူ တိုးညှင်းစွာ ပြောသည်။

ကောင်တာပေါ်တွင် သူ မှီလိုက်သည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။ အချိန်အတော်ကြာကြီး ကြာသွားသည်။ ကျွန်တော် ဘာမျှမပြောနိုင်ပါ။ ဘာမျှမမေးနိုင်ပါ။ ရင်ထဲတွင်မူ သူ ခေါင်းပြန်မော့လာသည်။ တည်ငြိမ်မှုကို သူ ပြန်လည်ရရှိသည်။

“အဖြစ်အပျက်တွေက အင်မတန် ဆန်းကြယ်တယ် မောင်ရင်၊ ဘယ်လိုမှ ယုံကြည်နိုင်စရာမရှိတဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဘူး၊ အခု မောင်ရင်ကို ပထမဆုံး ပြောတာပဲ”

(၂)

သည်ဇာတ်လမ်းသည် တစ်နေရာရာမှ စတင်သည်ဟုဆိုလျှင် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၅ ရက်နေ့ နံနက် အင်းဘရပ်မြို့၏မြောက်ဘက် တစ်နေရာတွင် စတင်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

စစ်ကြောင်း နောက်ဖျားရှိ ထရပ်ကားပေါ်မှ ဂျက်ဟောင်းဝပ် နိုးထ လာသောအခါ နံနက်ခင်း လင်းရောင်ခြည် ပျိုးစပြုချေပြီ။ ရာသီဥတုက မတရားသဖြင့် အေးမြလှသည့် မြေပြင်ပေါ်တွင် နှင်းပွင့်ဖြူဖြူများ လွှမ်းနေ သည်။ သူတို့ တစ်ညတာ ရပ်နားခဲ့သော တောင်ကြားသည် ဘာဘာရီယား တောင်တန်း၏ ထိပ်ခေါင်ဖျားတွင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် နှင်းမြူများ ပိတ်ဆိုင်း နေသဖြင့် တောင်ထိပ်တောင်ထွတ်များကို ဟောင်းဝပ် တွေ့မြင်ရခြင်း မရှိပါ။ သူက အနည်းငယ် သွေးပူလာစေရန် ခြေထောက်ကို ဆောင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ဟူးဗားသည် မီးဖိုလျက်ရှိပြီး မီးဖိုဆားတွင် ရဲဘော် များ မီးလှုံလျက်ရှိသည်။ ရဲဘော်များဟူ၍ များများစားစားကား မဟုတ်၊ သူတို့အားလုံးပေါင်းမှ ၅ ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ အန်ဒါဆင်၊ အိုဂရက်ဒီ၊ ဂါးလင်းနှင့် ဖိုင်းဘမ်း။

ဖိုင်းဘမ်း၊ တစ်ချိန်က ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော ကလယ်ရီနက်

သမားကလေး ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သူသည် မီးတောက်ထဲတွင် ဘဝသစ် တစ်ခုကို မွေးမြူလျက်ရှိသည်။ အိပ်ရာမှနိုးလာသော ဟောင်းဝပ်ကို ပထမ ဆုံး တွေ့မြင်သူမှာ ဖိုင်းဘမ်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဟေ့၊ ဗိုလ်ကြီး အိပ်ရာက နိုးလာပြီ၊ သူ့မျက်နှာ သိပ်မသာဘူး”

“ကိုယ့်မျက်နှာကိုပဲ မှန်ထဲမှာ ကြည့်ကြည့်ပါဦး၊ ဒေစံ ပန်းကလေး လို လန်းနေမယ်များ အောက်မေ့နေသလား”

ဂါးလင်းက ပြောလိုက်သည်။

“သူနဲ့ တူတာကတော့ ခွေးသေးပန်းပဲ”

အိုဂရက်ဒီက တွယ်လိုက်သည်။

“တော်စမ်းပါ”

ဖိုင်းဘမ်းက ပြန်ပြောသည်။

ဟူးဗားက သတ္တုခွက်ထဲသို့ ကော်ဖီ လောင်းငဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘာမျှမပြောဘဲ ဟောင်းဝပ်ကို ကော်ဖီခွက်လှမ်းပေးသည်။ အဝေး တစ်နေရာ ဆီမှ အမြောက်သံများ ကြားရသည်။

“ရှစ်ဆယ့်ရှစ်”

ဗိုလ်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

ဟူးဗား ခေါင်းညိတ်သည်။

“သူတို့ အခုထက်ထိ အရုံးမပေးကြသေးဘူးလား၊ ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ရေဒီယိုကို ဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်ရင်တော့ စစ်ကြီးဟာ ပြီးလုပြီလို့ ပြောနေတာပဲ”

“ဂျာမန်တွေကို သူတို့ပြောဖို့ မေ့နေလို့နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သူတို့ကိုပြောဖို့ လိုအပ်တယ်”

ဟောင်းဝပ် ခေါင်းခါသည်။

“သူတို့ကိုပြောလို့ ဘာမှအကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ အရုံးပေးမယ့်သတ္တဝါတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အခြေအနေကတော့ ဒီသဘောပဲ”

ဟူးဗား ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဗိုလ်ကြီး ဘာစားမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ရာရှင်ဘူးတွေ အများကြီး

ရှိသေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဆေးလိပ်သောက်ချင်ရင်လည်း ရှိတယ်။ မနေ့ညက တင့်ကားက ငနဲတွေ့ဆီကို ဖိုင်းဘမ်းသွားပြီး ပဲဘူး ခြောက်ဘူးနဲ့ ဆေးလိပ်နဲ့ လဲလာတယ်”

“ကော်ဖီပဲ တော်ပါပြီ၊ နောက်မှ စားတာပေါ့”

တပ်ကြပ်ကြီး မီးဖိုဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ ဟောင်းဝပ် ထရပ်ဆား တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ ခြေထောက်များကို မကြာခဏ ဆောင့်သည်။ အေးစက်နေသော လက်ချောင်းများကို ကော်ဖီခွက်တွင် ခပ်နာနာကလေး ကပ်ထားသည်။ သူက အသက် ၂၃ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် အသက်ငယ်လှသည်။ သို့သော် ဤသည်မှာ စစ်၏သဘောပင်ဖြစ်သည်။ သူက စစ်ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည်။ လည်ပင်း တွင် မာဖလာပတ်ထားသည်။ ခေါင်းတွင် သိုးမွေးဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးများ မရိတ်ရသည်မှာ လေးရက်ရှိပြီဖြစ်သဖြင့် မည်းနက်နေ သည်။

သူက အိုဟိုင်ယိုပြည်နယ်က လယ်သမားတစ်ဦး၏သားဖြစ်သည်။ အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ်က ကဗျာဆရာဖြစ်ရန် မျှော်မှန်းခဲ့သည်။ ကိုလံ ဘီယာတက္ကသိုလ်တွင် သတင်းစာပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ သို့သော် ယခု အခါတွင် စစ်ကြီးက ဖန်တီးလိုက်သဖြင့် အမှတ် ၇ ဗြိတိသျှ သံချပ်ကာ တပ်မ၏ စစ်ကြောင်းတစ်ခုတွင် တိုက်ကင်းတာဝန်ကို ဦးဆောင်နေရသည်။

ဟူးဗား မီးပုံဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသည်။ ဖိုင်းဘမ်းက သူ့ကို ပဲပန်းကန် လှမ်းပေးသည်။

“ဗိုလ်ကြီးကော မစားဘူးလား”

“မစားသေးဘူးတဲ့”

“ဘုရားသခင်၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ”

“လေးစားပါ ဖိုင်းဘမ်း၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောတဲ့အခါမှာ လေးလေးစားစား ပြောပါ”

ဟူးဗားက ဖိုင်းဘမ်းကို ဓားဦးချွန်နှင့် ထိုးရင်းပြောသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို လေးစားပါတယ်၊ လေးစားတာမှ အများကြီးကို လေးစားပါတယ်။ ဆလာနီမှာတုန်းက သူနဲ့ ဆရာဘယ်လိုဝင်ပြီး တိုက်ခဲ့ကြ

တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အန်ဇီယိုမှာတုန်းကလည်း ဂျာမန် ကောင်တွေက စက်သေနတ်နဲ့ ဆီးပစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ လူတွေသုံးပုံနှစ်ပုံ လောက် ပြုတ်သွားတယ် မဟုတ်လား။ ကျန်တဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံကို ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ဗိုလ်ကြီးက ကယ်လို့ ချမ်းသာရာ ရတာမဟုတ်လား။ သူ့ကို တပ်မတော် ကို ဘုရားသခင်က ပို့လိုက်တာပဲ။ အဲဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ မကြာမကြာ အစား စားပေးဖို့တော့ လိုတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူ ဘာမှ ဟုတ်တိ ပတ်တိ မစားသေးဘူး။”

“တနင်္ဂနွေနေ့က သူ့လူ ကိုးယောက်ဆုံးခဲ့တယ်။ အဲဒါကို မင်း မေ့နေသလား။”

“အဲဒီလူတွေဟာ မရှိတော့ဘူး။ အားလုံး သေကုန်ပြီ။ သူသာ အားမွေးမထားဘူးဆိုရင် နောက်ထပ်လည်း ဆုံးဦးမှာပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါသွားနိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတာက သူ့ကို ကြည့်စမ်း ပါ။ ဘယ်လောက်ပိန်သလဲ။ သူ့အကျိုးကြီးက သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ နှစ်ခုစာလောက် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ တက္ကသိုလ်ရောက်စ ချာတိတ်ကလေး တစ်ယောက်လိုပဲ။”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါမျိုးကို သူတို့က ငွေကြယ်ဘွဲ့ ပေးတာပဲပေါ့။ ရဲဘော်များ ရယ်ကြသည်။ ဖိုင်းဘမ်းက-

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အသေမခံနိုင်ဘူး။”

“အားလုံး သေကြတာပဲ။ အနှေးနဲ့ အမြန်ပဲ။ မင်းလည်း သေမှာပဲ။”

“သေတာတော့ သေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာတော့ မသေနိုင်ဘူး။ ဒီဒေမှာ လည်း မသေခဲ့ဘူး။ အိုမာဟာမှာလည်း မသေခဲ့ဘူး။ အာဒင်နီမှာလည်း မသေခဲ့ဘူး။ တခြားတိုက်ပွဲကြီးတွေမှာလည်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘဲနဲ့ ဒီမှာ သေရ မယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ အင်္ဂလိပ်တွေကို စောင့်ရှောက်ရင်းနဲ့ သေရမယ် ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။”

“အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ တို့နဲ့ လက်တွဲခဲ့ကြတာ လေးနှစ်ရှိသွားပြီဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား။”

“ဒါပေမဲ့... ဒီလို မကိုးမကား အဝတ်တွေကို ကျွန်တော် သည်းခံလို့ မရဘူး။”

ဖိုင်းဘမ်းက သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသော စစ်ကြောင်းမှူး၊ ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး ဒင်းနင်းနှင့် ၎င်း၏တပ်ရေးတို့ကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြောသည်။ သူတို့က စကော့တလန်လူမျိုး တောင်ပေါ်သားများ ဖြစ်ကြသည်။ ခေါင်းတွင် ရိုးရာအဝတ်ဦးထုပ်များ ဆောင်းထားကြသည်။

“မောနင်း ဟောင်းဝပ်၊ တကယ် အေးတဲ့ညပဲ၊ ဒီနှစ် ဆောင်းသက် ရှည်တယ်”

ဒင်းနင်းက အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

“မိလာရေ မြေပုံ၊ ကြည့်ရအောင်”

တပ်ရေးက ကားနံရံတွင်ကပ်ပြီး မြေပုံကိုဖြန့်လိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက မြေပုံတွင် လက်ထောက်လျက်-

“ဒီမှာ အင်းဘရပ်...၊ ဒီမှာ ကျုပ်တို့ တောင်ကြားထိပ်ကို ငါးမိုင် လောက် သွားရင် ဆောလဘတ်ကို သွားတဲ့လမ်းမကြီးနဲ့ ဆုံမယ်၊ အဲဒီမှာ ပြဿနာတွေ နိုင်တယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“တွေ့နိုင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ နာရီဝက်အတွင်း ချီတက်ကြမယ်၊ ဗိုလ်ကြီး ရှေ့က ထွက်ပါ၊ ဂျစ်တစ်စီးကို ကင်းထောက်လွှတ်ပါ”

ဒင်းနင်းနှင့် တပ်ရေးတို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ဟောင်းဝပ်က ဟူးဗားနှင့် ရဲဘော်များဘက်သို့ လှည့်လျက်-

“ဆရာဟူးဗား၊ ကြားတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဖိုင်းဘမ်းနဲ့ အိုဂရက်ဒီကို ဆရာ ခေါ်သွား၊ ဂါးလင်းနဲ့ အန်ဒါဆင် ကျွန်တော်နဲ့နေ၊ ငါးမိနစ်တစ်ကြိမ် ရေဒီယိုသတင်းပို့၊ ကဲ... သွားကြတော့”

၎င်းတို့ ထွက်ခွာသွားစဉ်တွင် ဖိုင်းဘမ်းက-

“မယ်တော် မေရီဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးသည် ဂျူးလူငယ်ကလေးပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ကူညီမိုင်းမတော်မူပါ ဘုရား”

ဒီရေဒီယိုမှ သတင်းများ ကောင်းမွန်လာသည်။ ရုရှ တပ်နီတော့

သည် ဘာလင်မြို့ကို လုံးဝ ပိုင်းရဲလိုက်ပြီး မြို့တော်၏ တောင်ဘက် ၇၅ မိုင်အကွာရှိ အမေရိကန်တပ်များနှင့် ပေါင်းသွားပြီး ဖြစ်သည်။ ဂျာမနီနိုင်ငံကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“ဘာလင်မြို့ကို ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်တဲ့ လမ်းက လေကြောင်းတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ် ဗိုလ်ကြီး၊ သူတို့ ဘယ်လိုမှမခံနိုင်တော့ဘူး။ လက်နက်ချရ တော့မှာပဲ၊ အမှန်အတိုင်းဆိုရင် ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တာပဲ”

အန်ဒါဆင်က ဟောင်းဝပ်ကို ပြောသည်။

“ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ဟစ်တလာ ဒါမှမဟုတ်၊ ဂိုဘဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဟင်းမလားဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲ၊ စစ်ခုံရုံး အတင်ခံရမယ်၊ သေဒဏ်အပေးခံရမယ်၊ ဒီတော့... ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ တစ်ဖက် ကလူတွေကို ကိုယ်နဲ့အတူ တတ်နိုင်သမျှ ခေါ်သွားဖို့ပဲပေါ့”

ထိုအခါ ကားမောင်းနေသော အန်ဒါဆင်၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ် စိတ်များ ဝင်လာသည်။ သူက ဂါးလင်းလို မဟုတ်ပါ။ သူ့မှာ မိန်းမရှိသည်။ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ သမီးကလေး ၅ နှစ်၊ သားကလေးက ၆ နှစ် သူသည် ကားစတီယာရင်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ထားသဖြင့် သူ၏ လက် ခေါက်များ ဖြူဖွေးလျက် ရှိတော့သည်။

သည်လူ စစ်ထဲဝင်ဖို့ မကောင်းဘူးဟု ဟောင်းဝပ် တွေးမိသည်။ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ရွေးဖို့ကောင်းတယ်။ သူများတွေ ဒီလိုပဲ လုပ်ကြတာပဲ။

တခြားသူတစ်ဦး၏ ခံစားမှုအတွက် မိမိ ဤမျှ အသည်းမာသည် မှာ ဆန်းသည်ဟုလည်း ပြောရမည်။ မဆန်းဘူးဟုလည်း ဆိုနိုင်သည့် အကြောင်းမှာ စစ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ သေခြင်းတရားသည် ဘာမျှမဆန်းပါ။ စိတ်ထဲတွင် တွေးနေရမည့်အချိန် မဟုတ်ပါ။

ရေဒီယိုမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ဟူးဗား၏အသံသည် ကြည် လင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သကြား ၁ က သကြား ၂ ကို ပြောနေတယ်။ ကြားရသလား”

“ကောင်းကောင်း ကြားရတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အခု လမ်းဆုံကို ရောက်နေပြီ ဗိုလ်ကြီး၊ ဂျာမန်

တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

ဟောင်းဝပ် နာရီကို ကြည့်ပြီး-

“အဲဒီမှာပဲ နေ၊ မိနစ် ၂၀ အတွင်း ကျုပ်တို့ ရောက်လာမယ်၊ ဒါပဲ ပြီးပြီ”

သူက စကားပြောခွက်ကို ထားလိုက်ပြီး ဂါးလင်းဘက်သို့ လှည့် ကာ-

“အံ့ဩစရာပဲ၊ ကျုပ်က သူတို့ဆီက သတင်းတစ်ခုခုကြားရလိမ့်မယ် လို့ မျှော်လင့်နေတာ၊ အင်မတန် တိုက်ဖို့ကောင်းတဲ့နေရာတစ်ခုပဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့နားထဲတွင် ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။ ဧရာမ လေအဟုန်တစ်ခုက သူ့အား ဆွဲယူသယ်ဆောင်သွားသည်။ သူ၏ မျက်စိအမြင်တွင် ကမ္ဘာကြီးသည် ပျောက်သွားလိုက် ပေါ်သွားလိုက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် မြောင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သူ့ ဆားတွင် ဂါးလင်း ရှိနေသည်။ သို့သော် သူ၏ သံခမောက်မရှိတော့၊ သူ၏ ခေါင်းအထက်ပိုင်းလည်း မရှိတော့။ သူတို့ စီးလာသော ဂျစ်ကားသည် တုံးလုံးလဲလျက်ရှိသည်။ သည့်နောက်တွင်ကား တင့်ကားတစ်စီး မီးလောင် နေသည်။ တင့်ကားအတွင်းမှ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ အဆက်မပြတ် ပေါက် ကွဲလျက် ရှိသည်။ တင့်ကားအတွင်းမှ ရဲဘော်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် မီးစွဲလောင်နေသည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ သူကျသွားသည်။

တကယ်ဖြစ်သည်ဟု ယုံနိုင်စရာ မရှိ၊ မည်သို့မှ ယုံနိုင်စရာ မရှိ။ ဟောင်းဝပ် ဘာသံမျှမကြားလိုက်၊ ပေါက်ကွဲသံကြီးကိုသာ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့လက်တွင် သွေးများ စွန်းထင်းလျက် ရှိသည်။ သို့ရာ တွင် ဟောင်းဝပ်သည် မှန်ပြောင်းကို ထုတ်ယူပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ကမ်း တစ်ဖက်မှ တောင်ကုန်းဆီသို့ ကြည့်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မြင်ကွင်း တွင် တိုက်ဂါး တင့်ကားတစ်စီး ပေါ်လာသည်။ တင့်ကားပေါ်တွင် နာဇီ ဗိုလ်မှူးဝတ်စုံနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို အထင်းသား တွေ့မြင် ရသည်။ ဟောင်းဝပ် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် နာဇီဗိုလ်မှူးသည် စကားပြောခွက်ကို မြှောက်ယူပြီး အမိန့်ပေးသည်။ တိုက်ဂါး တင့်ကား၏ ၈၈ အမြောက်ကြီးမှ မီးများပွင့်လာသည်။

တိုက်ဂါးတင့်ကား၏ အမြောက်စင်တွင် ဟောင်းဝပ် တွေ့မြင်လိုက်ရသော နာဇီဗိုလ်မှူးသည် အမှတ် ၅၀၂ တင့်ကားတပ်ရင်း၊ တပ်ဖွဲ့ ၃ မှ ဗိုလ်မှူး ကားရစ်တာ ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ၅ မိနစ်အတွင်းက အဖြစ်အပျက်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းတွင် အပြောင်မြောက်ဆုံးသော နာဇီ တင့်ကားစွမ်းရည်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ရစ်တာသည် တင့်ကားသူရဲကောင်းဖြစ်သည်။ ရုရှား စစ်မျက်နှာတွင် အောင်ပွဲပေါင်း ၁၂၀ ရရှိခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူက သူ့လုပ်ငန်းကိုကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သည်။ သူ့တွင် တင့်ကားနှစ်စီးသာ ရှိသည်။ မဟာမိတ်တို့၏ အင်အားနှင့် မည်သို့မျှမယှဉ်သာ၊ ယင်းအချက်ကို သူသည် နံနက်စောစောက ခြေကျင်ခရီးဖြင့် ကင်းထောက်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဒင်းနင်းသည် ဆောလဘတ်လမ်းဆုံတွင်သာ တိုက်ပွဲဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် သူက ကြိုတင်ပြီး တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်နည်းပဲ ရှိသည်။

အတိုင်းထက်အလွန်ပင် အောင်မြင်သူဟု ဆိုရမည်။ အကြောင်းမှာ တောင်ကြားထဲတွင်ရှိနေသော မဟာမိတ်တင့်ကားများသည် မည်သည့်ဘက်သို့မျှလည်း မတိမ်းရှောင်နိုင်၊ နောက်ကြောင်းလည်း ပြန်မဆုတ်နိုင်ပါ။ ပထမဆုံး သူပစ်လိုက်သော အမြောက်ဆန်သည် ရှေ့ဆုံးမှဂျစ်ကားကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်ရန် သီသီလေးသာ လိုသွားသည်။ ဂျစ်ကားမှောက်သွားပြီး ဟောင်းဝပ်နှင့် ရဲဘော်နှစ်ယောက် မြောင်းထဲသို့ လွင့်သွားခဲ့သည်။ ဒုတိယအမြောက်ဆန်သည် ရှေ့ဆုံးမှတင့်ကားကို ထိမှန်သည်။ ရစ်တာက သူ၏ အမြောက်သမား တပ်ကြပ်ကြီး အားရစ်ဟော့ဖာထံသို့ ပစ်ကွင်းပြောင်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ၈၈ အမြောက်ကြီး တစ်ဖက်သို့ လည်သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ပစ်ခတ်ခြင်းပြုလိုက်ရာ စစ်ကြောင်း၏ နောက်ဆုံးတွင်ရှိသော ဘရင်းကယ်ရီယာကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သည်။

စစ်ကြောင်းကြီး တစ်ခုလုံး ရပ်တန့်သွားသည်။ ရှေ့သို့လည်း မတိုးနိုင်၊ နောက်သို့လည်း မဆုတ်နိုင်။ အလယ်တွင် ပိတ်ပြီး မိနေသည်။ ရစ်တာက လက်ကိုမြှောက်ပြီး အချက်ပြလိုက်သည်။ တောတန်း၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် တိုက်ဂါးနှစ်စီးပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ပစ်ခတ်ခြင်းစတင်တော့သည်။

၅ မိနစ်အတွင်းမှာပင် ၈၈ အမြောက်ကြီး ၃ လက်နှင့် စက်သေနတ်

၆ လက်တို့၏ လက်ချက်ကြောင့် သံချပ်ကာကား အစီး ၃၀ နှင့် တင့်ကား ကြီး ၈ စီးတို့သည် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ကြရတော့သည်။

* * *

ရှေ့ဆုံးမှသွားသော တိုက်ကင်းဂျစ်ကားသည် ဆော့လဘတ် လမ်းဆုံသို့ရောက်ရှိပြီး သစ်ပင်များအကြားတွင် ပျောက်ဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။ အိုဂရက်ဒီက စတီယာရင်နောက်တွင် ထိုင်နေသည်။ ဟူးဗားက သူ့ဆားတွင် ရှိပြီး စီးကရက်မီးညှိနေသည်။ ဖိုင်းဘမ်းမှာမူ လမ်းအထက်ဘက်ရှိ သစ်ပင် ရင်းတစ်ခုတွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး ဝဲဘူးတစ်ဘူးကို မောင်းချစားဖြင့် ဖောက်ပြီး စားနေသည်။ အင်မ်ဝမ်းရိုင်ဖယ်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည်။

အိုဂရက်ဒီမှာ အသက် ၁၈ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ တပ်သားသစ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တပ်ထဲသို့ရောက်သည်မှာ မကြာသေးချေ။

“ဒီလူက ဘယ်လိုလူလဲ မသိဘူး။ လုပ်တာကိုင်တာလည်း ဝက် တစ်ကောင်လိုပဲ၊ စားတာ သောက်တာလည်း ဝက်တစ်ကောင်လိုပဲ၊ ပါးစပ်က လည်း စကားပြောတာ ဘယ်တော့မှမနားဘူး၊ တွေ့ကရာကို ရယ်စရာ လုပ်ပစ်တာပဲ”

အိုဂရက်ဒီက ဟူးဗားကို ပြောလိုက်သည်။

ဟူးဗားက-

“ဒါက သူ့ကိစ္စပဲ၊ အိုဟားမားကို တို့ရောက်တော့ တို့အင်အား ၁၂၃ ယောက်ရှိတယ်။ အခု မင်းပါနဲ့မှ ခြောက်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ တကယ်တော့... မင်းက ဘာမှအသုံးဝင်တာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဖိုင်းဘမ်း အကြောင်း ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ သူက ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ လက်တစ်ဆုပ်လောက် ရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် အောက်ဘက် တောင်ကြားဆင်းမှ အမြောက် သံများ၊ စက်သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဖိုင်းဘမ်းသည် သေနတ်ကို လက်တွင်ကိုင်ပြီး ကားဆီသို့ ပြေး ဆင်းလာသည်။

“ဟေး ဟာရီ၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီနဲ့ တူတယ်။ ဘယ်လို

သဘောရသလဲ”

“တစ်ခုခုတော့ အကြီးအကျယ် မှားပြီနဲ့ တူတယ်၊ ချာတိတ်ရေ... တို့ ဒီက သွားကြမယ်”

ဟူးဗားက အိုဂရက်ဒီ၏ ပခုံးကို ပုတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ဖိုင်းဘမ်း ကားနောက်ပိုင်းသို့ ခုန်တက်သည်။ အိုဂရက်ဒီက ကားကို လျင်မြန်စွာကွေ့လှည့်ပြီး တောင်ကြားထဲသို့ မောင်းဆင်းသွားစဉ်တွင် ဖိုင်းဘမ်းစက်သေနတ်တွင် နေရာယူသည်။ အမြောက်သံများနှင့် စက်သေနတ်သံများသည် ယခုအခါ အဆက်မပြတ်လိုပင် ဖြစ်သည်။ ကြားထဲတွင် ပေါက်ကွဲသံကြီးများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူတို့ကား လမ်းကွေ့တစ်ခုကို ကွေ့လိုက်စဉ်တွင် သူတို့ထံသို့ တက်လာနေသော နာဇီတင့်ကားတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။

ဖိုင်းဘမ်း၏ လက်များက စစ်သေနတ်လက်ကိုင်တွင် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် တင့်ကားနှင့် နီးကပ်လွန်းနေပြီဖြစ်သဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထင်းရှူးပင်များ ပိတ်နေသဖြင့် ပြေးပေါက်လည်း မရှိချေ။

အိုဂရက်ဒီ ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ကားလက်ကိုင်ကို ကိုင်ထားသော လက်များကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ကို ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့် လက်များကို မြှောက်ထားလိုက်သည်။ တင့်ကားပေါ်ရှိ ဗိုလ်မှူး၏ ဦးထုပ်မှ တံဆိပ်ကို ဖိုင်းဘမ်း တွေ့မြင်ရသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် တင့်ကားနှင့် ဂျစ်ကား ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုက်မိသည်။ ဖိုင်းဘမ်းချုံ့ထဲသို့ ခေါင်းစိုက်ပြီး လွင့်ကျသွားသည်။ တိုက်ဂါးတင့်ကားကြီးသည် ဂျစ်ကားကလေးကို အောက်ဘက်တွင် နင်းချေပြီးနောက် လမ်းအကွေ့တွင် ပျောက်ဝင်သွားသည်။

* * *

ဟောင်းဝပ်သည် အတန်ကြာ သတိလစ် မေ့မြောနေရာမှ အဆက်မပြတ်သော ပေါက်ကွဲသံများကြောင့် သတိပြန်လည်ရရှိလာသည်။ ငရဲပြည်က ရှုခင်းပင်ဖြစ်သည်။ တောင်ကြားတစ်ခုလုံး မီးခိုးများ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံများ ဘဝဂ်ညံ့နေသည်။ လူသားကို မီးလောင်သည့်

အနံ့များ ထွက်ပေါ်နေသည်။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း လမ်းမပေါ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဒင်းနင်း ပက်လက်ကြီးရှိနေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ့ လက်တစ်ဖက်တွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဒင်းနင်း၏ တစ်ဖက်တွင် ဘရင်းကယ်ရီယာတစ်စီး သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် စောင်းထောင်လျက်ရှိသည်။ ကားထဲမှ အလောင်းများ ထွက်ကျနေသည်။ တစ်လောင်းပေါ်တစ်လောင်း ဆင့်ပုံလျက်ရှိသည်။

ဟောင်းဝပ် ကြိုးစားပြီး မတ်တတ်ထသည်။ လဲကျသွားသည်။ သို့သော် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲဖမ်းထားလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ကျွန်တော် ကိုင်ထားတယ်”
ဟူးဗား၏ အသံဖြစ်သည်။

ဟောင်းဝပ် မူးမိုက်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဟူးဗား အပြင် ဖိုင်းဘမ်းကိုပါ တွေ့ရှိရသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“အိုဂရက်ဒီတော့ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကား တိုက်ဂါး တစ်စီးနဲ့ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုက်မိတယ်။ ဗိုလ်ကြီး ဘယ်ထိသွားသလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူး၊ သွေးတွေက ဂါးလင်းရဲ့သွေးတွေပဲ၊ ဂါးလင်းနဲ့ အန်ဒါဆင်တို့တော့ သွားကြပြီ”

ဖိုင်းဘမ်းက အင်မ်ဝမ်း သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ထားသည်။

“တကယ်ပြောင်တဲ့ တိုက်ပွဲပဲ”

ဟောင်းဝပ်က-

“သေမင်းကို ကျုပ် တွေ့လိုက်တယ်။ ယူနီဖောင်းအနက်နဲ့ လူချောချောတစ်ယောက်ပဲ၊ ဦးထုပ်မှာ ငွေအရိုးခေါင်းတံဆိပ်နဲ့”

“ဟုတ်လား... ကျွန်တော်လည်း အဲဒီငနဲကို တွေ့လိုက်တယ်”

ဖိုင်းဘမ်းက ပါးစပ်တွင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထည့်ကာ ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး-

“ဆိုးတယ်... တော်တော်ဆိုးတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ဒီစစ်ကြီး ပြီးပြီလို့ ထင်နေတာ...၊ လက်စသတ်တော့ ငနဲတစ်သိုက်က ကျွန်တော်တို့ကို ခြွေဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းပဲ”

* * *

အမှတ် ၅၀၂ တင်ကားတပ်ရင်း သို့မဟုတ် ယင်း၏အကြွင်း အကျန်တပ်ဖွဲ့သည် ဆောလဘတ်လမ်းမကြီးအနီးရှိ လင်းဒေါရွာကလေးတွင် တပ်စွဲလျက် ရှိသည်။ တပ်ရင်းမှူး မက်စ်ဂျက်ဂါသည် ၎င်း၏ရုံးကို ရွာ ထဲမင်းဆိုင်လေးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည်။

ကားရစ်တာသည် ပထမထပ်ရှိ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းကို ရရှိပြီး ထို အခန်းတွင်း၌ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်။ ၃၆ နာရီအတွင်း ပထမဆုံး အကြိမ် မောပန်းစွာ အိပ်ပျော်သွားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ခုတင်ပေါ် တွင် ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံနှင့် အိပ်ပျော်လျက် ရှိသည်။ နွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် ဖိနပ်များကိုပင် မချွတ်နိုင်ချေ။

ညနေ ၃ နာရီလောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ပခုံးကို ဆုပ် ကိုင်ပြီး နိုးသဖြင့် သူ နိုးရသည်။ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တပ်ကြပ် ကြီး ဟော့ဖာကို တွေ့ရှိရသည်။ ရစ်တာ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်ပြီး-

“ဘာလဲ”

“ဗိုလ်မှူးကြီးက အခေါ်ခိုင်းလို့ပါ၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်တဲ့”

“သူဘရာဇာတွေအတွက် အလုပ်တွေက သိပ်များပါကလား”

ရစ်တာက သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် ထိုးဖွလိုက်ပြီး-

“အားရစ်... မင်းကော တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ရရဲ့လား”

ဟော့ဖာသည် အသက် ၂၃ နှစ်အရွယ်၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် လူငယ် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ခေါင်းတွင် ဦးထုပ်အနက်ဆောင်းထားပြီး ကိုယ်တွင် ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ထားသည်။ သူသည် ဟာ့စ် တောင်တန်းဒေသမှ ထမင်းဆိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ သား ဖြစ်သည်။ ရစ်တာ၏ လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည်မှာ ၄ နှစ် ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ရစ်တာကို အထူးပင် လေးစားကိုးကွယ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“နှစ်နာရီလောက် အိပ်ရပါတယ်”

ရစ်တာက ဦးထုပ်ကို ဆောင်းရင်း...

“မင်း လူညာပဲ၊ မင်းလက်မှာ စက်ဆီတွေပေနေတယ်။ အင်ဂျင်ကို နှိုက်နေတာ မဟုတ်လား”

“တစ်ယောက်ယောက်ကို လုပ်ခိုင်းဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့... တစ်ယောက်မှ

လူပိုမရှိဘူး”

ရစ်တာ ပြုံးလိုက်ပြီး-

“အခြေအနေကတော့ တော်တော်ကလေး ဆိုးလာပြီ၊ ကဲ အဲဒီတော့ ကော်ဖီနဲ့စားစရာ တစ်ခုခုလုပ်ကွာ၊ အရက်ကလေး တစ်ခွက်ရောပေါ့၊ ကိစ္စက အချိန်မကြာကောင်းပါဘူး”

အောက်ထပ်သို့ သူ လျင်မြန်စွာ ဆင်းသွားသည်။ ရဲဘော်ကလေး တစ်ယောက်က သူ့ကို ထမင်းဆိုင်၏အတွင်းဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဂျက်ဂါနှင့် တပ်ခွဲမှူး နှစ်ဦး စားပွဲပေါ်ရှိမြေပုံကို ကြည့်ရှုနေကြသည်။

ဂျက်ဂါ လှည့်ကြည့်ပြီး ရစ်တာကို တွေ့မြင်သောအခါ လက် နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး ထွက်လာသည်။

“အမယ်လေး... ကာရယ်၊ ကိုယ် ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်းမသိဘူး၊ ဧရာမ ဂုဏ်ပကာသနကြီးပဲ၊ မောင်ရင် တစ်ယောက်တည်းအတွက် မဟုတ် ဘူး။ တပ်ရင်းတစ်ခုလုံးအတွက်ပဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှနားမလည်ပါလား”

ရစ်တာ ဇေဇေဝါ ပြောသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မောင်ရင် ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ”

ဂျက်ဂါက ကြေးနန်းစာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ယူရင်း...

“ဒီကနေ့ မနက် အောင်ပွဲသတင်းကို တပ်မကို ကိုယ် ပို့လိုက်တယ်၊ တပ်မက တစ်ခါ ဘာလင်ကို ရေဒီယိုနဲ့ သတင်းပို့လိုက်ပုံရတယ်။ အခု ဘာလင်က အထူးအမိန့်ရောက်လာတယ်။ မောင်ရင်နဲ့ ဟော့ဖာ အခု ချက်ချင်း သွားကြရမယ်”

ဟော့ဖာသည် ရစ်တာ မှာကြားထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကော်ဖီ တစ်ခွက် ဖျော်ထားသည်။ အမဲသားနှင့် ပေါင်မုန့်တို့ကို စီစဉ်ထားသည့် အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲငယ်ကလေးပေါ်တွင် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ပြင်ဆင်နေစဉ်တွင် တံခါးပွင့်လာပြီး ရစ်တာ ဝင်လာသည်။

တစ်စုံတစ်ခုတော့ ထူးခြားပြီဆိုသည်ကို ဟော့ဖာ သိလိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ ဗိုလ်မှူး၏ မျက်နှာ သည်မျှဖြူရောင်သည်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ

မတွေ့မြင်ဖူးပါ။

ရစ်တာသည် ဦးထုပ်ကို ခုတင်ပေါ်သို့ပစ်လိုက်ပြီး လည်ပင်းမှ သူ့ရဲကောင်းတံဆိပ်ကို အနေအထားတည့်အောင် ပြင်လိုက်သည်။

“ကော်ဖီက တယ်မွေးပါလား၊ အားရစ်ရေ... တကယ့် ကော်ဖီပါလား၊ အရက်ပုလင်းကော ပါလားဟေ့၊ ဒါတွေကို ရအောင် မင်း ဘယ်သူ့ကို များ သတ်ခဲ့ရသလဲ”

“ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားထားတာပဲ ဗိုလ်မှူး”

“အေး ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်... ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ရှာကွာ၊ တို့နှစ်ယောက် အောင်ပွဲခံကြရမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အောင်ပွဲခံရမယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အားရစ်၊ တို့နှစ်ယောက် ဘာလင်ကို သွားကြရမယ်”

“ဘာလင်... ဟုတ်လား ဗိုလ်မှူး”

ဟော့ဟ ခေါင်းခြောက်သွားဟန်ဖြင့်-

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသွားမလဲ၊ ဘာလင်ကို ရန်သူတွေ ဝိုင်းထားပြီပဲ”

“အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် လေယာဉ်ပျံနဲ့ တင်ပယ်ဟော့ကိုဖြစ်စေ၊ ဂါးတော့ကိုဖြစ်စေ သွားနိုင်တယ်။ အေး... ကျုပ်တို့ဟာ အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ပဲ အားရစ်၊ ကဲ... ရဲဘော် ငဲ့ပေတော့”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ရစ်တာ ဒေါသဖြစ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာပိုပြီး ဖြူရော်သွားသည်။ ဖန်ခွက်ကိုင်ထားသောလက် တုန်ယင်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အရေးကြီးတယ်၊ ဟုတ်လား ဗိုလ်မှူး”

“ဟုတ်တယ် အားရစ်၊ မင်းကို အခုပဲ သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ ပေးလိုက်တယ်။ ကိုယ်က ဂုဏ်ထူးဆောင်ဓား ရမယ်။ ကိုယ်တို့ကို အဓိပတိကြီး ကိုယ်တိုင် ဘွဲ့နှင်းမယ်။ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ ဂျာမနီပြည်ကြီး ပျက်စီးခါနီးမှာ ကျုပ်တို့အတွက် အထူး လေယာဉ်တစ်စင်း ပျံပေးမယ်၊ ဘေးက တိုက်လေယာဉ်တွေ စောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပလား”

ရစ်တာက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

(၃)

ဧပြီလ ၂၆ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ဂျေ၊ ယူ ၅၂ လေယာဉ်နှစ်စင်း သည် တင့်ကားသုံး ခဲယမ်းမီးကျောက်များ တင်ဆောင်လျက် ဘာလင်မြို့ အလယ်ရှိ အရေးပေါ်လေယာဉ်ကွင်းတွင် ဆင်းသက်နိုင်ကြသည်။

ခရီးသည်ဟူ၍ ကားရစ်တာနှင့် အားရစ်ဟော့ဖာတို့ နှစ်ဦးသာလျှင် ပါရှိသည်။ လေယာဉ်မှ သူတို့ဆင်းသောအခါ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာသော အပျက်အယွင်းများကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ သူတို့၏ နောက်မှ ရိရှာ အမည်ရှိ လေယာဉ်မှူး ဆင်းသက်လိုက်ပါသည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို သယ်ချနေကြသော စစ်သားများသည် အထူးပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကြဟန် ရှိသည်။ မြို့တော် ကို ဝိုင်းရံထားသော ရုရှတပ်နီတော်သည် မြို့ကို အမြောက်များဖြင့် တရစပ် ပစ်ခတ်လျက် ရှိသည်။ အမြောက်သံသည် သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော် သွားပြီး အနီးရှိ တိုက်ပျက်များတွင် ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်။ လေထဲတွင် ယမ်းငွေ့၊ ဖုန်မှုန့်များ ပြည့်သိပ်လျက် ရှိသည်။

ရိရှာ၊ ရစ်တာနှင့် ဟော့ဖာတို့သည် အနီးရှိ အုတ်နံရံတစ်ခုဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ကုန်းဝပ်နေကြသည်။ လေယာဉ်မှူးက သူတို့ကို စီးကရက် တည်ခင်းရင်း-

“မရဏမြို့တော်ကြီးက ကြိုဆိုပါတယ်”

“ဗိုလ်ကြီး အရင်ကကော ဒီလို ဆင်းဖူးသလား”

ရစ်တာက မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဒါက နောက်ထပ် တိုးတက်လာတာပဲ၊ တင်ပါဟော့နဲ့ ဂါးတော့မှာ အခုအချိန်အထိ လေယာဉ်ဆင်းလို့ရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကနေ ဒီကို ကုန်းကြောင်းခရီးလာဖို့က မလွယ်ဘူး၊ ရုရှားတွေက နေရာအနှံ့ဖောက်ဝင်နေကြပြီ”

သူ ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ဒါပေမဲ့... သူတို့ကို ကျုပ်တို့မောင်းထုတ်မယ်၊ အချိန်သာ နည်းနည်းပေးပါ၊ ဘာမှပြောစရာ မလိုဘူး။ ကျုပ်တို့မှာ စစ်ပြန် စစ်မှုထမ်းဟောင်းများတပ်ဖွဲ့ရှိတယ်။ အသက် ၆၀ ကျော်တွေလေ...။ နောက်ပြီးတော့ ဟစ်တလာလူငယ်အဖွဲ့လည်း ရှိသေးတယ်လေ... ဆယ့်သုံးလေးနှစ်ကောင်ကလေးတွေ...၊ ဒီကြားထဲမှာတော့ မရှိဘူး၊ အဓိပတိကြီးပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့... အဓိပတိကြီးဟာ တပ်မကြီးလေး ငါးခုနဲ့ ညီမျှတယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်”

စစ်မြေပြင်ကားတစ်စီး ရောက်ရှိလာသဖြင့် သူတို့ စကားပြတ်သွားသည်။ ကားကို စစ်ပုလိပ်တစ်ဦးက မောင်းနှင်ပြီး ကားပေါ်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးပါရှိသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး၏ ယူနီဖောင်းက သစ်သစ်လွင်လွင်ဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်မှူးရစ်တာပါလား”

“ဟုတ်တယ်”

တပ်ကြပ်ကြီးက ခြေစုံရိုက်လိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး အလေးပြုသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖက်ဂီလိန်က လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ ဗိုလ်မှူးတို့ကို အဓိပတိကြီးရဲ့ဌာနချုပ်ကို လိုက်ပို့ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ အခုပဲ သွားကြမယ်”

တပ်ကြပ်ကြီး ထွက်သွားသည်။ ရစ်တာက ရိုရှာဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ ဆန်းဆန်းကလေးပဲ”

“အင်း... ဇာတ်သိမ်းခါနီးကလေးမှာပေါ့”

ရီရှာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်ကတော့ ပြန်ရမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပေးလိုက်တဲ့ အမိန့်ကတော့ ချာရီတီ ဆေးရုံက လူနာ ၅၀ ကို တင်ပြီး အမြန်ဆုံး လှည့်ပြန်ဖို့ပဲ။ အဲ ဗိုလ်ကြီးတို့ ဘာလင်က ပြန်ထွက်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“ကျုပ် အဘွားက ကက်သလစ်ဘာသာဝင်တစ်ဦးပဲ၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတွေဖြစ်တတ်တဲ့အခါ အမြဲတမ်း ပြောလေ့ရှိတယ်”

ရစ်တာ လက်ကို ဆန့်တန်းလျက်-

“ကံကောင်းပါစေ”

“ဗိုလ်မှူးလည်း ကံကောင်းပါစေ”

ရီရှာက ခေါင်းပေါ်မှ အမြောက်ဆန် ဖြတ်ကျော်သွားသည်ကို ငုံ့ရှောင်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

စစ်မြေပြင်ကားသည် ဝိုင်ဟင်ပလာမှ ထွက်ပြီး ဗော့စထရက်သို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ နိုင်ငံတော် အဆောက်အအုံကြီးကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ မြင်ကွင်းသည် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ အမြောက်ဒဏ်၊ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းလျက်ရှိသည်။ နောက်ထပ်လည်း အမြောက်ဆန်များ ရံဖန်ရံခါ ကျရောက်ပြီး ဖြိုဖျက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ လမ်းများအားလုံး လူသူလေးပါး ရှင်းနေသည်။ သို့သော် အပျက်အယွင်းများ ပိတ်ဆို့စုပုံနေသည်။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားကို ဂရုပြုပြီး မောင်းနေရသည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ဒီလိုမျိုး ပျက်စီးနေတဲ့ကြားမှာ ဘယ်သူ အလုပ်လုပ်နိုင်မှာလဲ၊ မယုံနိုင်စရာပဲ”

ဟော့ဖာက ပြောလိုက်သည်။

“မြေကြီးအောက် မိတာ ၃၀ လောက်မှာ အဓိပတိကြီးရဲ့ မြေအောက်ဆောင် ဘန်ကာရှိတယ်။ ဘယ်ဗုံး ဘယ်အမြောက်ဆန်မှ မရောက်နိုင်ဘူး”

စစ်ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက ပြန်ပြောသည်။

ကားဂိုဒေါင်လည်း ပျက်စီးလျက် ရှိချေပြီ။ သို့သော် သူတို့ ကားရပ်ထားရန် အခန်းတစ်ခန်းရှိနေသေးသည်။ သူတို့ ကားရပ်လိုက်စဉ်တွင် အမှောင်တွင်းမှ စစ်ပုလိပ် အစောင့်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သို့သော်

တပ်ကြပ်ကြီးက အစောင့်ကို လက်ယမ်းပြလိုက်ပြီး ရစ်တာဘက်သို့ လှည့်ကာ-

“ဗိုလ်မှူး ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး ဗိုလ်ချုပ် မုန်ကားဆီမှာ သတင်းပို့ရမယ်”

ရစ်တာက သားရေ စစ်ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်လိုက်ပြီး ဟော့ဖာကို ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ သစ်လွင်သော စစ်ဝတ်စုံအနက် ပေါ်လွင်လာသည်။ ဘွဲ့တံဆိပ်များ တောက်ပလျက် ရှိသည်။ သူက လက်အိတ်ကို ပြင်ပြီး စွပ်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ရစ်တာကို အထူးပင် အထင်ကြီး လေးစားသွားဟန်ရှိသည်။ အလေးပြုသည့်အနေဖြင့် ကိုယ်ကို တောင့်ရပ်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူး အဆင်သင့်ဖြစ်ပါလား”

ရစ်တာ ခေါင်းညိတ်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ခုံထည်စွာ ထွက်သွားသည်။ သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသည်။ အုတ်နံရံများအကြားရှိ မှောင်မည်းစိုထိုင်းသော လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း သူတို့ဆင်းသွားကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် နားနေသော စစ်သားများကို တွေ့ရသည်။ များသောအားဖြင့် အိပ်ပျော်နေကြသည်။ တချို့က သူတို့ကို မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်ကြသည်။ သို့သော် အံ့ဩဟန်ကား မပြကြချေ။

သူတို့သည် စကားကို လေသံတိုးတိုးဖြင့်သာ ပြောကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဒိုင်နမိုလည်သံနှင့် ပန်ကာလည်သံများကသာ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိသည်။ အပေါ်ဘက်တွင် ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်သောအခါ အောက်ဘက်တွင် အနည်းငယ် တုန်ခါသွားသည်။ အသက်ရှူရသည်မှာ မကောင်းပါ။ မွန်းကျပ်လျက် ရှိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မုန်ကား၏အခန်းမှာ နေချင့်စဖွယ် မရှိပါ။ သေးသေးကျဉ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲတွင် အားလုံး ပြတ်သိပ်လျက် ရှိသည်။ သူတို့ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် အခန်းထဲတွင် အရာရှိ ၆ ယောက် လောက်ဖြင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ် မုန်ကားသည် အဒေါ့ဟစ်တလာ ဗော်လ်တီယာတပ်ဖွဲ့၏ တပ်မှူးကြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းတပ်ဖွဲ့သည် ဌာနချုပ် ကာကွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ဖြစ်ပြီး လက်ရွေးစင် လူအင်အား နှစ်ထောင်ခန့် ရှိသည်။

စစ်ဝတ်စုံ သားသားနားနားနှင့် ဝင်လာသော ရစ်တာကို တွေ့မြင်
သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်မုန်ကား တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ အခန်းတွင်းရှိ လူများ
အားလုံး လှည့်ကြည့်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက အလေးပြုလိုက်ပြီး ရစ်တာ၏
အမိန့်စာကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ မုန်ကားက အမိန့်စာကို လျှပ်
တစ်ပြက်မျှ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာသည်။
သူက စားပွဲပေါ်တွင် ကုန်းငုံ့လိုက်ပြီး လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

“ရဲဘော်ကြီး ရစ်တာ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူပြီး ပြောသည်။

“ဗိုလ်မှူးရစ်တာ...၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အင်းဘရပ်တိုက်ပွဲ
သူရဲကောင်း”

အားလုံးပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား စိစိညံ့ညံ့ ဖြစ်သွားကြသည်။ အချို့က
ရစ်တာကို လက်ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ တချို့က သူ့ကို ကံကောင်းသူ
အဖြစ်နှင့် ထိကိုင်ကြသည်။ ရစ်တာ အနေရ အထိုင်ရ ခက်သည်။ မုန်ကား
တယ်လီဖုန်းချလိုက်သောအခါတွင်မှ ရစ်တာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“အဓိပတိကြီးက ဗိုလ်မှူးကို ချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်
ကြီး ဖက်ဂီလိန်က ပြောတယ်”

မုန်ကားက သူ့လက်ကို ဟန်ပါပါမြှောက်ပြီး အလေးပြုကာ-

“ရဲဘော်အတွက် ရဲဘော်များအားလုံးဟာ ဂုဏ်ယူတယ်၊ ရဲဘော်ရဲ့
အောင်ပွဲဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့အောင်ပွဲပဲ”

“ကိုယ်ပဲ ရူးနေသလား...၊ သူတို့ပဲ ရူးနေကြပလား အားရစ်”

တပ်ကြပ်ကြီး၏ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားရင်း ရစ်တာက ဟော့ဖာ
ကို တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ဗိုလ်မှူး၊ သူများတွေ ကြားသွားပါ့မယ်”

ဟော့ဖာက သူ့လက်မောင်းကို ခေတ္တမျှဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောလိုက်
သည်။

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ် စကားပြောဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ မြန်မြန်လိုက်
ပါ အားရစ်၊ နောက်ထပ် ဘာတွေ တွေ့ရဦးမလဲဆိုတာ ကိုယ် သိချင်လှပြီ”

* * *

ယခုအခါတွင် သူတို့သည် အဓိပတိကြီး၏ မြေအောက်ဆောင် အောက်ဆုံးထပ်သို့ ဆင်းသွားနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဤအထပ်တွင် အဓိပတိ ကြီး၏ လက်ရင်းလူများသာ နေထိုင်ကြသည်။ ဂိုဘဲနှင့် ၎င်း၏မိသားစု၊ ဘိုးမန်း၊ အဓိပတိကြီး၏ သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာ စတမ်းဖက်ဂါ၊ သူတို့ နေထိုင်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖက်ဂီလိန်၏အခန်းသည် ဘိုးမန်း၏အခန်း နှင့် ကပ်လျက်ဖြစ်သည်။

ဖက်ဂီလိန်၏အခန်းမှာလည်း မုန်ကား၏အခန်းလိုပင် ဖြစ်သည်။ သေးငယ်သည်။ အုတ်နံရံများ စိုထိုင်းသည်။ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင် နှစ်လုံးနှင့် ဗီရိုတစ်လုံး ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် စစ်မြေပုံကြီး ဖြန့်ထားသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး တံခါးဖွင့်လိုက်စဉ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မြေပုံကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုလျက် ရှိသည်။

ဖက်ဂီလိန် မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာတည်တည်ကြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရစ်တာကို တွေ့မြင်သောအခါ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ပြီး စားပွဲကို ကွေ့လျှောက်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ရဲဘော်ကြီး ရစ်တာ၊ ကိုယ်တို့အားလုံးအတွက် ဂုဏ်ယူစရာပဲ၊ အဓိပတိကြီးက တွေ့ချင်နေလှပြီ”

သူ၏ လှိုက်လှဲမှုသည် အနည်းငယ် လွန်လွန်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ အကြောင်းမှာ ရစ်တာသည် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် အရင်က တစ်ကြိမ်မျှ မျက်လုံး ချင်း မဆုံဖူးပါ။

သူသည် တစ်ချိန်က မြင်းတပ်ဖွဲ့ တပ်မှူးကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ရဲကောင်း ဘွဲ့ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။ ယင်းကြောင့် သူသည် သူ့ရဲဘော်ကြောင့်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ သို့သော် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သောအခါ သူ့လက်များ တင်းမာ ခြင်း မရှိပါ။ သူ့မျက်ခုံးများတွင် ချွေးတွေ့စို့နေသည်။ သူသည် အထူးပင် ချောက်ချားလျက်ရှိသည်။ ယခု တစ်လောတွင် သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေကို ရစ်တာ တွေ့ရှိနေရသည်။

“ဒါလော့ကလံည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“ရဲဘော် တပ်ကြပ်ကြီးရဲ့ဆောင်ရွက်ချက်လည်း အထူး ပြောင် မြောက်ပါပေတယ်”

ဖက်ဂီလိန်က ဟော့ဖာကို ခေါင်းအနည်းငယ် ညိတ်ပြပြီး ပြောလိုက်သည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်းကား မပြုချေ။

“သူကတော့ ခလုတ်မောင်းပေါ်က လူပဲ”

ရစ်တာက သွေ့ခြောက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“အမှန်ပါပဲ ရစ်တာ၊ ကျုပ်တို့အားလုံးကပဲ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်၊ နောက်တစ်ခုကတော့...”

သူ့စကား မဆုံးမီမှာပင် တံခါးပွင့်လာပြီး လူတောင့်တောင့်တုတ်တုတ်ကြီးတစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာသည်။ သူသည် ရာထူးတံဆိပ် တပ်ဆင်ဖော်ပြထားခြင်းမရှိသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့ရင်ဘတ်တွင် အာဇာနည်ဘွဲ့တံဆိပ်တစ်ခုသာ တပ်ဆင်ထားသည်။ ယခင် အစိုးရဟောင်းလက်ထက်က အကျဉ်းခံခဲ့ရသော နိုင်ငံရေးသမားများအား ပေးသည့်ဘွဲ့တံဆိပ်ဖြစ်သည်။

“ဪ... မာတင်ပါလား၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့လား။ ကျွန်တော့်ကို အဓိပတိကြီးက အမိန့်ပေးထားတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဆီကို ပို့ပေးရမယ်တဲ့။ သူက ဗိုလ်မှူးရစ်တာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က အင်းဘရပ်လမ်းတိုက်ပွဲမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အောင်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲပေါ့၊ ဗိုလ်မှူး သိပါတယ်နော်... ပါတီဌာနချုပ်မှူးကြီး ဘိုးမန်း”

ရစ်တာ မသိပါ။ သူသည် အခြား ဂျာမနီလူမျိုးများကဲ့သို့ပင် ဘိုးမန်း၏ နာမည်ကိုသာ ကြားဖူးပါသည်။ သူ့မျက်နှာကို ပါတီ ထိပ်သီး ပုဂ္ဂိုလ်များ စု၍ ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံတွင်သာ ရံဖန်ရံခါ မြင်ဖူးပါသည်။ အထူးတလည် မှတ်မိခြင်းကား မရှိပါ။ ဂိုဘဲနှင့် ဟင်းမလားတို့လို တစ်ကြိမ်တွေ့မြင်လျှင် မှတ်မိနိုင်သည့် ရုပ်လက္ခဏာမျိုး မဟုတ်ပါ။

သို့တစေလည်း သူသည် ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် သြဇာအာဏာ အရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဟင်းမလား ထွက်ပြေးသွားသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ မာတင်ဘိုးမန်း၊ နာဇီပါတီ ဌာနချုပ်မှူးနှင့် အဓိပတိကြီး၏အတွင်းရေးမှူး။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဗိုလ်မှူး...”

သူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပုံက ခိုင်ကျည်လှသည်။ အားအင်အပြည့်

ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

ဘိုးမန်းက တပ်ကြပ်ကြီးဘက်သို့လှည့်ကာ-

“သူက မောင်ရင်ရဲ့ သေနတ်သမားလား၊ အင်း... တကယ့် လက်
ဖြောင့်သမားပဲ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဟာ့ပစ်တောင်တန်းက
လူတွေဟာ ပါးစပ်မှာ သေနတ်ကိုက်ပြီး မွေးလာသလားလို့တောင် ထင်မိ
တယ်”

ဟော့ဖာကို လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ပထမဆုံး အသိအမှတ်ပြုခံ
ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘိုးမန်း တံခါးကိုဖွင့်ကာ ဖက်ဂီလိန်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး-

“ကျုပ်ကိစ္စက နေလို့ရပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကို အောက်
ထပ်မှာ တွေ့မယ်လေ၊ ကျုပ်လည်း အဓိပတိကြီးနဲ့ တွေ့စရာရှိတယ်”

ဘိုးမန်း ထွက်သွားသည်။ ဖက်ဂီလိန်က အခန်းတွင်းမှ လူနှစ်
ယောက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ တစ်ယောက်က ဝတ်စုံနက်နှင့်၊ တစ်ယောက်
က ဝတ်ရုံရှည်ကြီးနှင့် အဓိပတိကြီးလိုချင်သော အမျိုးအစားများပင် ဖြစ်
သည်။

ဘိုးမန်း၏ ရုံးခန်းသည် အနေအထား ကောင်းမွန်လှသည်။ တံခါး
တစ်ပေါက်သည် တယ်လီဖုန်းစက်ခလုတ်ရုံနှင့် အထွေထွေ ဆက်သွယ်ရေး
ဌာနသို့ရောက်ရှိပြီး အခြားတံခါးပေါက် တစ်ပေါက်သည် ဂိုဘဲ၏ ရုံးခန်းသို့
ရောက်ရှိသည်။ ယင်းတို့ဖြင့် သူ မသိဘဲနှင့် ဘာတစ်ခုမျှ ဟစ်တလာထံသို့
မရောက်ရှိနိုင်ပါ။ ဘာတစ်ခုမျှ ဟစ်တလာထံမှ ထွက်မလာနိုင်ပါ။ ယင်းမှာ
လည်း သူလိုချင်သည့်အနေအထားပင် ဖြစ်သည်။

ဘိုးမန်းသည် ဖက်ဂီလိန်၏ အခန်းမှ ထွက်လာပြီးနောက် ဘယ်မျှ
မသွားဘဲ သူ့အခန်းသို့ တောက်လျှောက်ပြန်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် ဗိုလ်မှူး
ကြီး ဝီလီရက်တင်ဟူးဗား ရှိနေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် စားပွဲပေါ်ရှိ မြေပုံကို ကြည့်နေသည်။

“ဟင်းမလားအကြောင်း နောက်ထပ် ဘာကြားသလဲ”

ဘိုးမန်းက မေးလိုက်သည်။

“အခုထိတော့ ဘာမှမကြားသေးဘူး”

“ဒီကောင် တစ်ခုခုလုပ်နေတာ အမှန်ပဲ၊ ဖက်ဂီလိန်လည်း ဒီအတိုင်း ပဲ...၊ သူ့ကို သတိထားပြီး ကြည့်စမ်းပါ ဝီလီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ပြီးတော့... နောက်တစ်ခု လုပ်စမ်းပါဦး ဝီလီ။ အမှတ် ၅၀၂ တင့်ကားတပ်ရင်းက ဗိုလ်မှူးရစ်တာဆိုတာ ရောက်နေတယ်၊ အဓိပတိ ကြီး ဓားဆုချီးမြှင့်တာကို ခံယူဖို့ပဲ။ ခင်ဗျား အချိန်ရလို့ရှိရင် သူ့ကိုယ်ရေး မှတ်တမ်းကို ကျုပ်လိုချင်တယ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်တာမှန်သမျှ ခင်ဗျား ရှာနိုင် သမျှပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ် သဘောကျတာပဲ ဝီလီ၊ ခင်ဗျားဟာ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မမေးဘူး”

ဘိုးမန်းက သူ့ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး-

“ကဲ... လာ ကျုပ်တို့ အခု ဥယျာဉ်ဆောင်ကို သွားကြမယ်၊ သူ့ကို ကျုပ်ပြမယ်၊ သူ့ကို ခင်ဗျား သဘောကျပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ် ခိုင်းတာကို သူ လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်”

ဥယျာဉ်ဆောင်တွင် အဓိပတိကြီး၏ စာကြည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် ရေချိုးခန်းတို့ရှိသည်။ ယင်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် မြေပုံခန်း ရှိသည်။ ထိပ်သီးအစည်းအဝေး ကျင်းပရန် ဖြစ်သည်။ အဆောင်၏ အဝင်ဝ တွင် ဧည့်ခန်းကလေးတစ်ခုရှိသည်။ ရစ်တာနှင့် ဟော့ဖာတို့သည် ယင်းအပြင် ဧည့်ခန်းတွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။

ဘိုးမန်းသည် လှေကားအောက်ခြေတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ရက်တင် ဟူးဗားကို အမှောင်ထဲသို့ ဆွဲထားသည်။

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ ခွဲတယ်၊ သူဝတ်ထားတဲ့ ယူနီဖောင်းနဲ့ လိုက် တယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ အာရယာန်လူမျိုးတွေထဲမှာ အချောဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့မျက်နှာပေါ်ကအပြုံးကို သတိထားပြီး ကြည့်စမ်းပါ။”

သူ့ကို အများကြီးအားထားနိုင်တယ် ဝီလီ”

“ဟော... အဓိပတိကြီး လာနေပြီ”

ရက်တင်ဟူးဗားက ကတိုက်ကရိုက် ပြောလိုက်သည်။

ရစ်တာသည် ဟစ်တလာ လူငယ်လေးများ၏ အစွန်တွင် ရပ်နေသည်။ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်များ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မယုံကြည်နိုင်စရာများပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ လက်ယာဘက်ရှိ ကောင်ကလေးများကိုပင် ကြည့်ပါ။ ဆယ့်နှစ်ယောက်၊ ဆယ့်သုံးယောက် ရှိသည်။ သူရသတ္တိအတွက် ဘွဲ့ချီးမြှင့်မည့် သူ့ဘေးရှိ ကောင်ကလေး၊ သူ့ခေါင်းတွင် ပတ်တီးပတ်ထားသည်။ လူကြီးဆောင်း သံခမောက်လေးလေးကြီးကို ဆောင်းထားသည်။ သွေးများ တစ်မိမ့်မိမ့်စီးကျနေသည်။ ကောင်ကလေးသည် မကြာခဏဆိုသလို ခြေထောက်တွေကို ပြောင်းပြီး ရပ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ လဲကျမသွားရန် ကာကွယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပခုဲကို ဆန့်ထား၊ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး”

ရစ်တာက တိုးညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးပွင့်လာသည်။ ဟစ်တလာ ထွက်လာသည်။ ဖက်ဂီလိန်၊ ဂျိုဒယ်၊ ဘီတယ်နှင့် ကရပ်တို့ ခြံရံလျက် ဖြစ်သည်။ ကရပ်သည် သေနာပတိချုပ်အသစ် ဖြစ်သည်။

ရစ်တာသည် အဓိပတိကြီးကို အကြိမ်များစွာ တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သည်။ နျူရင်ဘတ်တွင် မိန့်ခွန်းပြောကြားစဉ်ကလည်းကောင်း၊ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်က ပါရီတွင်လည်းကောင်း၊ ၁၉၄၂ ခုနှစ်က အရှေ့ဘက်စစ်မျက်နှာသို့ လာရောက်စဉ်ကလည်းကောင်း ဖြစ်သည်။ သူ့မြင်ဖူးခဲ့သော ဟစ်တလာသည် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခု မြင်တွေ့နေရသော ဟစ်တလာသည်ကား ယခင်ကနှင့် ခြားနားလှချေသည်။ ခါးကိုင်းနေသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လူမမာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဂျက်ကက်အင်္ကျီကြီးက အဆမတန် ပွယောင်းလျက်ရှိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖွေးနေသည်။ ပါးနှစ်ဖက် ချိုင့်ဝင်နေသည်။ မျက်လုံးများ မှေးမှိန်လျက် ရှိသည်။ ဂျိုဒယ်ကိုင်းထားသောသေတ္တာပေါ်မှ သူရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ်ကို သူ လှမ်းယူလိုက်သောအခါ သူ့လက်များ

တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

စီတန်းနေသူများအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ သူလျှောက်လာသည်။ တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစ ဆိုသလို အားပေးစကားပြောသည်။ ရံခါတွင် လူငယ်ကလေးများ၏ပါးပြင်ကို တို့ပုတ်သည်။ သည်လိုနှင့် ရစ်တာနှင့် ဟော့ဖာတို့ထံ ရောက်ရှိလာသည်။

ဖက်ဂီလိန်က-

“ဗိုလ်မှူးကာရစ်တာနဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး အားရစ်ဟော့ဖာ၊ အမှတ် ၅၀၂ တင့်ကားတပ်ရင်း ဧပြီလ ၂၂ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် အရုဇာတက် အချိန်မှာ...”

အဓိပတိကြီးက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခုတ်ချဟန်ပြုကာ တားလိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးများ ရုတ်တရက် တောက်လာသည်။ သူက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ဂျီဒယ်၏လက်မှ ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ရစ်တာသည် သူ့ကိုယ်တွင် ဖြည်းညင်းစွာ ထိခတ်မှုများရှိသည်ကို သတိပြုရင်း ရှေ့သို့ ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

သူက မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ပြီးကြည့်သည်။

“ဂျာမနီနိုင်ငံသားများကိုယ်စား အဓိပတိကြီးက သင့်အား ကျေးဇူးတင်ရှိတယ်”

ထို့နောက် ဟစ်တလာသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ-

“ဒီအရာရှိရဲ့ အောင်မြင်မှုကို လူကြီးမင်းတို့ သိကြတယ် မဟုတ်လား၊ တင့်ကား သုံးစီးတည်းနဲ့ ဗြိတိသျှ အမှတ် ၇ သံချပ်ကာ တပ်မရဲ့ စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံးကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်တယ်။ သံချပ်ကာ ကားအစီး ၃၀ မီးလောင်ကျွမ်းသွားတယ်။ ကဲ... တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့တောင် ဒီစစ်ပွဲကို ကျုပ်တို့ မနိုင်နိုင်ဘူးလို့ ခင်ဗျားတို့ပြောကြသေးသလား။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါလောက် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်ဆိုရင် သူ့လို လူမျိုး ၅၀ ဆိုရင် ဘယ်လောက်စွမ်းဆောင်နိုင်မလဲ”

သူတို့အားလုံး ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေကြသည်။

ကရက်က-

“အဓိပတိကြီးရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုအရဆိုရင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဘိုးမန်းက ရက်တင်ဟူးဗားကို လေသံဖြင့်-

“ဂိုဘဲ ရေးပေးတဲ့စာကြောင်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒီမယ် ဝီလီ၊ ကျုပ်တော့ အများကြီး သဘောကျတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ သေမင်းနဲ့တူတယ်။ အသားက ဖြူဖြူ၊ ယူနီဖောင်းက နက်နက်နဲ့ ကျုပ်တို့ကို အပြင်ဘက်မှာ ဘာတွေ စောင့်နေတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းသတိရစရာပဲ။ အမေရိကန် စာရေးဆရာ ပိုးရေးတဲ့ သေမင်းနီရဲ့ ဇာတ်လမ်းဆိုတာ ဖတ်ဖူးသလား”

“ကျွန်တော် မဖတ်ဖူးပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဖတ်ဖူးဖို့ ကောင်းတယ် ဝီလီ၊ အမှန်တရားကို ကြာရှည် ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ဇာတ်လမ်းပဲ”

ရဲဘော်လေးတစ်ယောက် လှေကားမှ ဆင်းလာသည်။ ဘိုးမန်းနှင့် ရက်တင်ဟူးဗားတို့ ဖြတ်ကျော်သွားပြီး ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်း အပြင်ဘက်တွင် တုံ့ဆိုင်းလျက် ရှိသည်။ ကရက်သည် ရဲဘော်လေးကို သတိပြုမိသဖြင့် တစ်ဖက်သို့ တိုးရွှေ့ကာ လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ကရက်သည် ရဲဘော်လေးက သူ့လက်ထဲသို့ ကြေးနန်းစာကို ထည့်လိုက်သည်။ ကရက်က ကြေးနန်းစာကို လျင်မြန်စွာ ဖတ်ရှုသည်။

ဟစ်တလာက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်-

“ဝင့်ဆီက သတင်းလား”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝင့် ဦးစီးသော အမှတ် ၁၂ တပ်မတော်သည် တစ်ချိန် မဟုတ်တစ်ချိန်တွင် ရန်သူများကိုထိုးဖောက်ပြီး ဘာလင်မြို့ကြီးကို ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ကရက် တုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိရာ ဟစ်တလာက-

“ဖတ်စမ်းပါ ကိုယ့်လူ၊ ဖတ်စမ်းပါ”

ကရက်က တံတွေးမျိုလိုက်ပြီးနောက်-

“ဝင့်နဲ့ အမှတ် ၉ တပ်မတော် ပေါင်းမိဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နောက်ထပ်

ညွှန်ကြားချက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်”

အဓိပတိကြီး ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသည်။

“တနင်္ဂနွေနေ့ကအတိုင်းပဲ၊ ဘာထူးသလဲ။ ဗိုလ်ချုပ်စတိမ်းနားကို အမှတ် ၁၁ တပ်မတော်ကိုလည်း ပေးထားတယ်၊ အဲဒီဒေသမှာ ရှိသမျှ တပ်တွေကို ပေးထားတယ်၊ တိုက်ဖို့အမိန့်လည်း ပေးထားတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လာသလဲ”

အမှန်က အမှတ် ၁၁ တပ်မတော်ဆိုသည်မှာ စာရွက်ပေါ်မှာသာ ရှိသည်။ လူတစ်ယောက်၏စိတ်ကူးထဲမှာသာ ရှိသည်။ သို့သော် သည် အချက်ကို သူ့အား မည်သူကမျှ မပြောရဲပါချေ။

“လက်စသတ်တော့... ကျုပ်တပ်တွေက ကျုပ်ကို ဆွဲချနေတာပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား လူကြီးမင်းတို့”

သူ အရူးပမာ ဖြစ်လာသည်။

“ကျုပ်မှာ သစ္စာဖောက်တွေနဲ့ ဆက်ဆံရမယ့်နည်းလမ်းရှိတယ်။ ဇူလိုင် လုပ်ကြံမှုကို မှတ်မိကြတယ် မဟုတ်လား။ သစ္စာဖောက်တွေကို ဘယ်လိုစီရင်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကို ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ကြရတယ် မဟုတ် လား”

ထို့နောက် သူသည် မြေပုံခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ဂျီဒယ်၊ ဘီတယ်နှင့် ကရက်တို့နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။ တံခါးပိတ်သွား သည်။ ဖက်ဂီလိန်က အိပ်မက်ထဲက လူတစ်ယောက်ပမာ ရဲဘော်တစ်ယောက် ကို အချက်ပြလိုက်သည်။ ထိုရဲဘော်က ကလေးများကို ခေါ်ဆောင်သွား သည်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

အတန်ကြာမှ ရစ်တာက မေးလိုက်သည်။

ဖက်ဂီလိန် လန့်သွားသည်။

“ဗိုလ်မှူး ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အခု ဘာလုပ်ရမလဲ”

“အို... ကင်တင်းကို သွားပါ၊ အဲဒီမှာ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေ စီစဉ်ထားတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ပြီး အနားယူကြပါ”

သူ ကြိုးစားပြီး ပြီးသည်။ ရစ်တာ၏ ပခုံးကိုပုတ်လျက်-

“လောလောဆယ်တော့ စိတ်အေးလက်အေးသာ နေပါ ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးကို မကြာခင်မှာ ကျုပ် အခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ နောက်ထပ် အောင်ပွဲ သစ်တွေ ဆင်နွဲ့ရမှာပေါ့”

သူက ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို ရဲဘော်က သူတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ သူတို့လှေကားမှ တက်သွား ကြသည်။ လှေကားရင်းတွင် ဘိုးမန်းနှင့် ရက်တင်ဟူးဗားတို့ မရှိကြတော့။

လှေကားထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ရစ်တာက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ‘အားရစ်ရေ... ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ ကလေးလေးတွေနဲ့ အဘိုးကြီးတွေကို အရူးကြီးတစ်ယောက် ခေါင်းဆောင်နေတယ်။ အင်း... ကိုယ်တို့တော့ အကြွေးဆပ်ကြရတော့မယ်၊ ကိုယ်တို့အားလုံးပဲပေါ့”

ဖက်ဂီလိန်သည် သူ့အခန်းသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ တံခါး ကို ပိတ်လိုက်ပြီး စားပွဲ၏ နောက်ဘက်ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်သည်။ ဗီရို တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဘရန်ဒီပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူသည်။ ပုလင်းဖုံးကို ဖွင့်ကာ ဘရန်ဒီ အတော်များများ မော့ချလိုက်သည်။ သူသည် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ၊ ယခုမူ နောက်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်ရှိချေပြီ။

သူသည် နာဇီပါတီအတွင်း ထိပ်တန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သော အခြား ခေါင်းဆောင်များနည်းတူပင်ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် သမိုင်းနောက်ခံ ဘာမျှမရှိ ပါ။ ပညာအရည်အချင်း ဘာမျှမရှိပါ။ သူသည် တစ်ချိန်က ဂျော်ကီတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နာဇီတပ်မတော်အတွင်းသို့ စစ်သားလေးဘဝမှ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ သူ။ အဓိပတိကြီးဌာနချုပ်တွင် ဟင်းမလား၏ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် ခန့်အပ် ခြင်းခံရသည်မှ စပြီး သူ၏တက်လမ်း စတင်ခဲ့သည်။ အီဗာဘရန်း၏ ညီမ ဂရီတယ်ကို သူလက်ထပ်ခဲ့ပြီး အထက်သို့ တက်လှမ်းခဲ့သည်။

ယခုမူ ဟင်းမလားလည်း မရှိတော့၊ သူ့ကြမ္မာကို သူ ဖန်တီးရမည့် အချိန် ဆိုက်ရောက်နေချေပြီ။ သူက နောက်ထပ် ဘရန်ဒီတစ်ကျိုက် မော့ လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထပြီး ဦးထုပ်ကိုယူကာ အခန်းထဲမှ ထွက် သွားသည်။

ထိုနေ့ည ၇ နာရီ အချိန်ခန့်လောက်တွင် စားသောက်ခန်းအတွင်း၌

ရစ်တာနှင့် ဟော့ဖာတို့ ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် အေးဆေးစွာ စကားပြောနေကြစဉ် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အပြင်ဘက် စင်္ကြံဆီမှ အော်ဟစ်သံများ၊ ရယ်မောသံများ ကြားရပြီးနောက် ဝုန်းခနဲ တံခါး ပွင့်ကာ အခန်းတွင်းသို့ အရာရှိကလေးနှစ်ယောက် ပြေးဝင်လာကြသည်။

ရစ်တာက အရာရှိတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး -

“ဟေ့... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ရစ်တာဗွန်ဂရိမ်နဲ့ လေသူရဲ ဟန်နာရိုက်တို့ မြူးနစ်ကနေပြီး လေယာဉ်ပျံနဲ့ ရောက်လာတယ်။ သူတို့ဂါးတော့မှာ ဆင်းတယ်။ အဲဒီကနေ ဖိုင်ဆီလာစတော့ လေယာဉ်ကလေးနဲ့ ဒီကိုဆက်ပြီး ပျံလာကြတယ်”

တခြား အရာရှိကလေးက ဆက်ပြီး-

“လေယာဉ်ပျံကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်မောင်းတယ်၊ သူ့ကို ကျည်ဆန်ထိသွားတော့ ရိုက်က ဆက်ပြီးမောင်းတယ်၊ အရင် ဒါဘာဂျာက လမ်းတစ်ခုပေါ်မှာ ဆင်းတယ်၊ ဘယ်လောက်တော်တဲ့ မိန်းမလဲ”

အရာရှိနှစ်ဦး ထွက်သွားကြသည်။

“သူရဲကောင်းတွေရဲ့နေ့ပဲ”

အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရစ်တာ မော့ကြည့်လိုက်သော အခါ သူတို့အနီးတွင် ရပ်နေသော ဘိုးမန်းကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဌာနချုပ်မှူးကြီး”

ရစ်တာက ရပ်သည်။ သို့သော် ဘိုးမန်းက သူ့ကို ဖိထားပြီး-

“အင်း ပြောစမှတ်ပြုလောက်ပါပေတယ်။ သူတို့ မပြောဘဲ ချန်ထားတာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ မြူးနစ်ကနေပြီး တိုက်လေယာဉ်တွေ ခြံရံလာတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ၊ လေယာဉ်အစင်း ၄၀ ကျော် ပစ်ချခံရတယ်။ တစ်ဖက်ကကြည့်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗွန်ဂရိမ် ဒီကိုရောက်လာတာက အဓိကပဲ၊ အဓိပတိကြီးက သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးနဲ့ လေတပ်ဦးစီးချုပ်ခန့်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိတယ်။ ဒါကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောချင်တယ်။ ကြေးနန်းနဲ့ အကြောင်းကြားတာက သိပ်ပြီး မလေးနက်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပဲပေါ့”

ဘိုးမန်း တွက်ချက်သည်။ ဟော့ဖာက-

“အစင်း ၄၀ ကျော်ကျတယ် ဟုတ်လား၊ ဘုရား... ဘုရား... ဘယ်လိုကြောင့်များလဲ”

“တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောလို့ရတဲ့ကိစ္စကို လူကိုယ်တိုင် ပြောချင်တဲ့ အတွက်ပဲပေါ့၊ ကိုယ်တို့ အဓိပတိကြီးဟာ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား အားရစ်”

“ဘုရား... ဘုရား ဗိုလ်မှူး ဒီလိုမျိုးမပြောပါနဲ့၊ ဗိုလ်မှူးကို သူတို့ ဆွဲထုတ်သွားပြီး ကြိုးပေးလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုရောပေါ့”

ဟော့ဖာက ပါးစပ်တွင် လက်ညှိုးထောင်ပိတ်ရင်း ထိတ်လန့်စွာ ပြောလိုက်သည်။

ဘိုးမန်း သူ့ရုံးခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ သူ့အား ရက်တင်ဟူးဗားက စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖက်ဂီလိန်ကို တွေ့သလား”

ဘိုးမန်းက မေးလိုက်သည်။

“သူ ဒီက ထွက်သွားတာ ၅ နာရီ ရှိသွားပြီ၊ ကျွန်တော်ရတဲ့ သတင်းအရဆိုရင် သူဟာ အခုအချိန်မှာ ရှာလော့တန်ဘတ်က အိမ်မှာ အရပ်ဝတ် အရပ်စားတွေ လဲဝတ်နေတယ်”

ရက်တင်ဟူးဗားက သူ၏မှတ်စုများကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

ဘိုးမန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး-

“အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ”

“အဓိပတိကြီးဆီကို သတင်းပို့ရမလား”

“မပို့ပါနဲ့ ဝီလီ၊ ဘူးလေးရာ ဖရုံမဆင့်နဲ့လို့ ဆိုရိုးစကား ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကနေ့ည အစည်းအဝေးကျ ဖက်ဂီလိန် ဘယ်မှာလဲလို့ ကျုပ် မေးမယ်၊ အဲဒီတော့မှပဲ သူ သိပါစေတော့၊ ဒီမှာ ဝီလီ၊ လောလောဆယ်မှာ သိပ်အရေးကြီးတာတစ်ခု ဆွေးနွေးစရာ ရှိတယ်။ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကိစ္စပဲ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ ဖိုင်တွေ ရှာထားပလား”

“ရှာထားပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ”

ရက်တင်ဟူးဗားက ဖိုင်များကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။

“ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေတယ်။ အဓိပတိကြီးက သူတို့ကို ဘယ်လို

လုပ်ရမယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးရှိနေတယ်။ သူ့ဆီကို စစ်သုံးပန်းဌာနမှူးကြီး ဘာဂျာ လာသွားတယ်။ ဘာဂျာက ထင်ရှားတဲ့အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်နဲ့ ပြင်သစ်အကျဉ်းသားတွေအကြောင်း ပြောသွားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဩစတြေးလျ သံအမတ်ကြီးအကြောင်းလည်း ပြောသွားတယ်။ အဓိပတိကြီးက သူတို့အားလုံးကိုပစ်သတ်ဖို့ ဘာဂျာကို ပြောလိုက်တယ်”

“ဘာမှအကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်ပဲ”

ဘိုးမန်းက ဖိုင်တွေကို လက်နှင့်ခေါက်ရင်း-

“ဒါပေမဲ့... ကျုပ် စိတ်ဝင်စားတာက အောလဘတ်က အကျဉ်းသားတွေပဲ”

“အောလဘတ်မှာ အကျဉ်းသားတွေ သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ပြောင်းကုန်ပြီ”

“ဘယ်နှယောက် ကျန်သေးသလဲ”

“၅ ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ယောက်ျား ၃ ယောက်၊ မိန်းမ ၂ ယောက်”

“ကောင်းတယ်၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ‘မ’ ဂဏန်းပဲ၊ အမျိုးသမီးတွေအကြောင်း ပြောစမ်းပါ”

“မဒမ်ကလဲ ယာဒီဘိုဗီး၊ အသက် ၃၀၊ လူမျိုး ပြင်သစ်၊ သူ့အမေက စည်သွတ်ဘူးသူဌေး၊ အင်တင်နီဒီဘိုဗီးနဲ့ လက်ထပ်တယ်၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီးပဲ၊ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ အစိုးရသစ်ကို လိုလားထောက်ခံတဲ့ပုံမျိုးပဲ၊ ဒါပေမဲ့... တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့ယောက်ျားက ပြင်သစ် မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားတွေနဲ့ ပေါင်းတယ်။ သူ့ကို ဇွန်လထဲမှာ သတင်းအရမ်းမိတယ်။ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတဲ့အတွက် ပစ်သတ်လိုက်ရတယ်”

“အင်း ပြင်သစ်တွေဟာ ပြောလောက်ပါပေတယ်”

“အမျိုးသမီးကိုလည်း မြေအောက်လုပ်ငန်းမှာ ပါတယ်လို့ ယူဆရတယ်။ သူတို့အိမ်က ရေဒီယိုတစ်လုံး မိတယ်။ အမျိုးသမီးကတော့ သူ့ဘာမှ မသိဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့... ထောက်လှမ်းရေးကတော့ သူ့ဟာ ‘စန္ဒရားဆရာ’တစ်ယောက်ပဲလို့ ယူဆတယ်”

ဝီလီက “စန္ဒရားဆရာ” ဟူသော စကားလုံးကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်

မော့ကြည့်သည်။ ဘိုးမန်း ပြုံးသည်။

“အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားလေးတွေ သုံးတဲ့စကားပဲ၊ ရေဒီယို အော်ပရေတာကို သုံးတဲ့စကားလုံးပဲ”

“ကျွန်တော် သိပြီ” ရက်တင်ဟူးဗား ဖိုင်ကို ပြန်ကြည့်လျက်-

“ပြင်သစ် ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေ အားလုံးလောက်နဲ့ ဆွေမျိုးတော်တယ်”

“အင်း... ဒါကြောင့် သူ့ကို အောလဘတ်မှာ ထားတာပဲပေါ့၊ နောက်တစ်ယောက် ပြောပါဦး”

“မဒမ် ကလော်ဒင်း ရှိဗာလီယာ”

“စန္ဒရား ဆရာမ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အသက် ၇၀ လောက် ရှိရောပေါ့”

“၇၅ နှစ်ပါ”

“၁၉၄၀ တုန်းက အဓိပတိကြီးက အထူးဖိတ်ကြားလို့ သူ ဘာလင်မှာလာပြီး စန္ဒရားတီးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက သူ ပါရီမှာ တော်တော်ကလေး နာမည်ပျက်လိုက်သေးတယ်”

“အမှန်တော့... အဲဒါက သူ့လုပ်ငန်းတွေကို အကာအကွယ် လုပ်တာပဲ၊ ဂျူးတွေကို လွတ်အောင်လုပ်ပေးတဲ့ ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ သူတစ်ယောက် အပါအဝင်ပဲ”

“တကယ် သတ္တိကောင်းတဲ့ အဘွားကြီးပဲ”

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ပေါဂီလတ်ပါ”

“ဝန်ကြီးဟောင်း”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အသက် ၆၀၊ တစ်ချိန်က ဆရာဝန်ကြီး၊ စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့လည်း ကမ္ဘာမှာ ကျော်ကြားတယ်။ စစ်မဖြစ်ခင်က နိုင်ငံရေးနယ်ထဲ ဝင်တယ်။ ဗီရို အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဖြစ်တယ်။ သူ့လက်ထက်မှာ နိုင်ငံရေးသမားတွေကို လွတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒီဂေါနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ပြင်သစ် သုခမိန်အဖွဲ့ဝင်”

“နောက် ဘာရှိသေးလဲ”

“၁၉၁၅ ခုနှစ်မှာ ပြင်သစ် တပ်မတော်ကို ရိုးရိုးစစ်သားအဖြစ်နဲ့ ဝင်တယ်။ အဲဒီခေတ်က အစိုးရကို ဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြတဲ့သဘောပဲ။ ၁၉၂၀ ပိုင်းမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဝင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ၁၉၂၇ ခုနှစ်မှာ ရုရှားကအပြန်မှာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို စွန့်လွှတ်တယ်”

“သူ့ အားနည်းချက်က ဘာလဲ”

“အားနည်းချက်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်တို့ အားလုံးမှာ အားနည်းချက် တစ်ခုခုတော့ ရှိတတ်ကြတာပဲ။ တချို့လူတွေက မိန်းမလိုက်စားတယ်။ တချို့က ညလုံး ပေါက် ဖဲရိုက်တယ်။ တချို့က အရက်သောက်တယ်။ ဂီလတ်မှာ ဘာရှိ သလဲ”

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျား၊ ထောက်လှမ်းရေးသတင်းမှာ အားလုံး ရှင်းနေ ပါတယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ထူးခြားချက်တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်”

“ဘာလဲ”

“စကိတ်စီးတာ သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ ၁၉၂၄ ခုနှစ်က ပထမ အကြိမ်ကျင်းပတဲ့ အိုလံပစ်မှာ သူ ရွှေတံဆိပ်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့အသက် ၃၉ နှစ် ရှိပြီ။ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အောင်မြင်မှုတစ်ခုပဲ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ကဲ... အင်္ဂလိပ်ကြီးအကြောင်း ပြောပါဦး”

“အင်္ဂလိပ်ကြီးဆိုတာ သိပ်မမှန်ပါဘူး။ ဂျပန်စတင် ဖစ်ဂရယ်ဘီ အား။ ပန္နရသမမြောက် ဒွန်ဒရမ်မြို့စားကြီး၊ အိုင်းရစ်ဘွဲ့ပဲ။ သူက အိုင်ယာလန်မှာမွေးတာ။ နောက်ပြီးတော့ သူက ဒသမမြောက် ဖီဗာရှန်မြို့စား ကြီး၊ အဲဒါကတော့ အင်္ဂလိပ်ဘွဲ့ပဲ။ ယောက်ရဲ့ယားနယ်နဲ့ ဆိုင်တယ်”

“အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ အိုင်းရစ်တွေက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဒါလောက် အစွဲမကြီးကြပါဘူး။ စစ်ကြီးဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်ထဲကို အိုင်းရစ်တွေက အမြောက်အမြားဝင်ကြတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ လော့ဒ်ဒွန်ဒရယ်ရဲ့ဦးလေးဟာ ပထမ ကမ္ဘာစစ်တုန်းက ကြည်းတပ်မှာ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ပဲ။ ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ အများကြီးရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်ကြီးပြီးတဲ့အခါကျတော့ အိုင်ယာလန် အမျိုး သားတပ်မတော်ကိုဝင်ပြီး လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်တယ်”

“မြို့စားကြီးအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး၊ သူ့မှာ ဘာမှတ်တမ်း ရှိသလဲ”

“အသက် ၃၀၊ ဒီအက်စ်အို၊ သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ရ၊ စစ်ဖြစ်ခါစက အိုင်းရစ်မြို့စောင့်ထုပ်မှာ ဗိုလ်ကလေး၊ နောက်နှစ်နှစ်ကြာတော့ အထူး လေတပ်မှာ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ရွန်းမဲရဲ့ဒေသမှာ လေယာဉ်အစင်း ၁၃၀ ကို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။ သူ့ကို စစ္စလီမှာ ဖမ်းမိတယ်။ ငါးကြိမ်တိတိ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကို ထင်ရှားတဲ့ စစ်သုံးပန်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ အောလဘတ်ကို ပို့ခဲ့ကြတာပဲ”

“အင်း... အဲဒါကတော့ မြို့စားကြီး ဒွန်ဒရမ်နဲ့ပတ်သက်လို့ အရေး အကြီးဆုံးအချက်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ နောက်ပြီးတော့... မြို့စားကြီးဟာ ဂျော့ ဘုရင်နဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ဝမ်းကွဲတော်ပါတယ်”

“အင်း... အဲဒါက သူ့ကို တကယ် ထင်ရှားစေတာပဲ၊ ကဲ... နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့လူအကြောင်း ပြောပါဦး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမေရိကန် မိတ်ဆွေကြီးအကြောင်းပေါ့”

“ဗိုလ်မှူးချုပ် ဟင်မီလတန်ကင်းနင်း၊ အသက် ၄၅ နှစ်”

“ကျုပ်နဲ့ အတူတူပဲ”

ဘိုးမန်းက ပြောလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဌာနချုပ်မှူးကြီးက ဇွန်လ ၁၇ ရက်နေ့မှာ မွေးပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကင်းနင်းက ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်နေ့မှာ မွေးပါတယ်။ သူကတော့ အမေရိကန်လူမျိုးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ အမြဲတမ်း တစ်ခုခုဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

“သူ့အကြောင်းကို ကျုပ် သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထပ်ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ ၁၉၁၇ ခုနှစ်မှာ ပြင်သစ် နိုင်ငံခြားတပ်ဖွဲ့ကို သူ စစ်သားအဖြစ်နဲ့ ဝင်တယ်။ နောက်နှစ်မှာ အမေရိကန်တပ်မတော်ကို ဒုဗိုလ်အဆင့်နဲ့ ပြောင်းတယ်။ စစ်ကြီးနှစ်ခုကြားမှာ သူ သိပ်ပြီး အလုပ်မဖြစ် ဘူး၊ ပင်တဂွန်စစ်ဌာနချုပ်က သူ့ကို သဘောမကျဘူး၊ သူတို့ အလိုကျ လူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

“တစ်မျိုးပြောရရင်တော့ သူက သူတို့အတွက် တော်လွန်းနေတယ်။ စာတွေ သိပ်တတ်တယ်။ ဘာသာစကားတွေ အများကြီးပြောတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဌာနချုပ်လိုပဲပေါ့။ ကဲ ဆက်ပြောပါဦး”

“ဘာလင်မှာ စစ်သံမှူးအဖြစ် သုံးနှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်။ ၁၉၃၄ ခုနှစ်ကနေ ၁၉၃၇ ခုနှစ်အထိ ရွန်းမဲနှင့် အထူးသဖြင့် ရင်းနှီးတယ်”

“အဲဒီသစ္စာဖောက်နဲ့လား”

“၁၉၃၉ ခုနှစ်မှာ ရှန်ဟဲမှာ သူ ရှိတယ်။ ဂျပန်တွေကို တိုက်ရတယ်။ ၁၉၄၀ မှာ သူဟာ ဗိုလ်မှူးပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီနောက် သူ ဖိလစ်ပိုင်ကို ရောက်တယ်။ ဂျပန်တွေကို ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် ခံတိုက်တယ်။ သူ့ကို သေပြီလို့ အောက်မေ့ထားကြတုန်းမှာ ဩစတြေးလျကို သူ ရောက်လာတယ်။ စာနယ်ဇင်းတွေက သူ့ကို သူရဲကောင်းအဖြစ် ချီးကျူးရေးသားကြတယ်။ သူ့ကို ရာထူးတိုးပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အင်္ဂလန်ပို့လိုက်တယ်။ ဌာနချုပ်မှာ ထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စစ်မြေပြင်ကို သူ ပြန်ရောက်တယ်”

“နောက်ကော...”

“ဒီနောက်ပိုင်းမှာ ပြင်သစ် မြေအောက်တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ပေါင်းဖို့ ဒေါ်ဒေါ့နီမှာ အင်္ဂလိပ်တပ်တွေနဲ့အတူ လေထီးနဲ့ဆင်းတယ်။ မနှစ်က ဇူလိုင်လမှာ ကျွန်တော်တို့ လေထီးတပ်ဖွဲ့က သူ့ကို ဖမ်းမိတယ်။ ရထားနဲ့ ဂျာမနီကို ခေါ်အလာမှာ ခုန်ချပြီးထွက်ပြေးလို့ ခြေထောက်ကျိုးသွားတယ်။ ဆေးရုံကနေ တစ်ခါ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်”

“နောက်ဆုံးကျတော့ အောလဘတ်ကို ရောက်လာတာပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“အောလဘတ်မှာ ဘယ်သူအုပ်ချုပ်နေသလဲ”

“ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မက်ဟက်ဆာ၊ လီနင်ဂရက်မှာ သူရဲကောင်းဘွဲ့ရတယ်။ ဘယ်ဘက်လက် ပြတ်သွားတယ်။ ရှေးစစ်သားကြီးပဲ”

“ကျုပ် သိတယ်။ သူနဲ့အတူ ဘယ်သူတွေရှိသလဲ”

“သူ့မှာ လူ ၂၀ ပဲရှိတယ်။ သူ့ဆီမှာ ရှိတဲ့ တိုက်ပွဲဝင်နိုင်တဲ့လူတွေ အားလုံးကို ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ထဲက ခေါ်သွားပြီ။ သူ့လက်အောက်က ဗိုလ်ရှိနှစ်၊ ၅၅ နှစ်၊ အရန်တပ်ကြပ်ကြီး ရှုနေဒါကတော့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။”

သူရဲကောင်းဘွဲ့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့... သူ့ခေါင်းမှာ ငွေပြား ပတ်ထားရတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံးဟာ အရန်တွေနဲ့ အကျိုးတွေပဲ”

သူက နောက်ဆုံးဖိုင်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဘိုးမန်းက ကုလားထိုင်တွင် ကျောမှီလိုက်သည်။ သူတို့အထက်ဘက်တွင် ရုရှားတပ်များက အမြောက်များနှင့် ပစ်ခတ်နေသဖြင့် တိုးသိမ့်သိမ့်ရှိသည်မှအပ ဘန်ကာတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

“နားထောင်စမ်း၊ ပိုပြီး နီးလာတယ်လို့ မထင်ရဘူးလား၊ နောက်ဆုံးမှာ ဘာဖြစ်မယ်လို့ ထင်သလဲ”

ဘိုးမန်းက မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျာ”

ရက်တင်ဟူးဗား ထိတ်လန့်သွားဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“လူတွေမှာ စိတ်ကူးတစ်ခုကတော့ ရှိကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့... အဲဒီစိတ်ကူးတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါမှာ အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်ကုန်တတ်ကြတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အမေရိကန်စကားနဲ့ပြောရင်တော့ လက်ထဲမှာ အပိုင်တစ်ခု ရှိဖို့လိုတယ်”

“ထင်ရှားတဲ့အကျဉ်းသားတွေကို ပြောတာလား...၊ သူတို့ဟာ တကယ်ပဲ အရေးပါသလား”

“အရေးပေါ်တဲ့ အချိန်မှာ ဈေးဆစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါပဲပေါ့၊ ဒါထက်တော့ မပိုဘူးပေါ့။ မဒမ်ရီဗာလီယာနဲ့ ဂီလတ်တို့ဟာ နိုင်ငံကျော်တွေပဲ၊ မဒမ်ဒီဘိုဗီလီက ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်တွေက များမတ်တွေကို တန်ဖိုးထားတယ်။ အထူးသဖြင့် ဘုရင်နဲ့ အမျိုးတော်ရင်ပေါ့”

“ကင်းနင်းကျတော့ကော”

“အမေရိကန်တွေက... သူတို့ရဲ့ သူရဲကောင်းတွေအပေါ်မှာ အင်မတန် အစွဲအလမ်းကြီးတတ်တယ်”

ဘိုးမန်းသည် ရှေ့တူရူကို ငေးစိုက်ပြီးကြည့်နေသည်။

ရက်တင်ဟူးဗားက-

“ဒါဖြင့် သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဌာနချုပ်မျိုးကြီးမှာ ဘယ်လိုစိတ်ကူးရှိသလဲ”

ဘိုးမန်း ပြုံးလျက်-

“ကျုပ် စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ် ဝီလီ၊ အဲဒီအပေါ်မှာ မောင်ရင်
အများကြီး အားကိုးအားထားပြုနိုင်တယ်”

(၄)

ဘာလင်မြို့၏တောင်ဘက် မိုင် ၄၅၀ နှင့် အင်းဘရပ်မြို့၏ အနောက်မြောက်ဘက် ၅၅ မိုင်အကွာ အင်းမြစ်ကမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိသော ရှားလော့အောလဘတ် ရဲတိုက်ကြီး၏မြောက်ဘက် မျှော်စင်ထိပ်ဖျား ပြတင်းပေါက် သေးသေးငယ်ငယ်ကလေးမှနေ၍ အောက်ဘက် ၆၀ ၈၀ တွင် ရှိသော အမှောင်နှင့်မည်းမည်း ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ဒုမိုလ်မှူးကြီး ဂျပံစတင်ဘီအား ကုန်းငုံပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့လက်များက ကျစ်ထားသောကြိုးတစ်ချောင်းကို စမ်းကိုင်မိသည်။ ပေါဂီလတ်က သူ၏နောက်ဘက် အမှောင်တွင်းမှနေ၍-

“သူ ရောက်သွားပလား”

“မရောက်သေးဘူး”

ခေတ္တမျှအကြာတွင် ကြိုးလျော့သွားသည်။ အောက်ဘက်မှ ရုတ်တရက် မီးရောင်လက်သွားသည်။ ထို့နောက် စောစောကအတိုင်း ပြန်လည်မည်းမှောင်သွားသည်။

ဘီအားက-

“ရောက်သွားပြီ၊ ကျွန်တော့်အလှည့်ပဲ၊ ဒီပြတင်းပေါက်ကလေးကို ပြန်ရစ်ပေါ့”

သူသည် ခွေးခြေတစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်နေရာမှ ဂီလတ်၏ပခုံးပေါ်တွင်

ထောက်ခိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ခြေထောက်များကို ပြတင်းပေါက် အပြင်သို့ ထိုးထုတ်သည်။ သူက ကြိုးများကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ပြတင်းပေါက် ၏အပြင်ဘက်တွင် ခေတ္တမျှ နားနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ပေါ့၊ စိတ်မပြောင်းဘူးလား”

“ဪ ဂျပ်စတင်ရယ်၊ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆင်းနိုင်မှာလဲ၊ တစ်ဝက်လောက်ရောက်ရင် လက်အံသေပြီး ပြုတ်ကျသွားမှာပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ ... ဦး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ သိတယ် မဟုတ် လား။ ကျွန်တော် အောက်ကိုရောက်သွားရင် အချက်ပြလိုက်မယ်၊ ကြိုးကို ဆွဲတင်ပြီး ကြမ်းပြင်အောက်မှာ ဝှက်ထားပါ။ နောက်ပြီးတော့ ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါ”

“စိတ်ချပါ”

“အမျိုးသမီးတွေကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောပါ”

“ကံကောင်းပါစေ”

ဘီအား ကြိုးမှ လျှောဆင်းသည်။ ခဏအကြာတွင် အမှောင်ထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတော့သည်။ လေတိုက်သဖြင့် ကြိုးယိမ်းနေသည်။ သူ့လက်များက ကြိုး တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် လျှောဆင်းလျက်ရှိသည်။ အိမ် တွင်းဖြစ်ကြိုးနှင့် ပေ ၈၀ အနိမ့်သို့ ဆင်းရခြင်း၊ ငါ ရူးများ ရူးနေပလားဟု သူ တွေးမိသည်။

မိုးဖွဲဖွဲရွာနေသည်။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တစ်ပွင့်မျှ မတွေ့ရပါ။ သူ့လက်မောင်းများ ညောင်းကိုက်စပြုလာသည်။ သို့ဖြင့် ခပ်မြန်မြန် လျှော ဆင်းသည်။ သူ့ခြေထောက်များက အုတ်နံရံကို ကန်၍ ကန်၍ ပေးရသည်။ သူ့လက်ခေါက်များ ပွန်းပဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် လေထဲတွင် ချာလည်လည်သွားသည်။ ထို့နောက် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို လက်မှ ကြိုးစ လွတ်ထွက်သွားသည်။

ဘုရား... ဘုရား... သွားပြီ၊ ငါတော့ သွားပြီ၊ သူက အသံထွက် ပြီးမအော်မိရန် ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဖိညှစ်ထားလိုက်ရသည်။ လေထဲ ၁၀ ပေခန့် ကျသွားပြီးနောက် မြေကြီးပေါ်သို့ သူရောက်ရှိသွားသည်။ စိုရွဲနေသော မြက်ခင်းပေါ်တွင် လိမ့်သွားသည်။

လက်တစ်ခုက သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်သည်။ သူ့ကို ဆွဲထူသည်။

“ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

ကင်းနင်းက မေးသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ အောက်မေ့ရတာပဲ”

ဘီအားက သူ့လက်များကို ကွေးဆန့်ပြီး ကြည့်သည်။

“ကံကောင်းလို့ပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ သွားပြီလို့ထင်တာ။ အင်း...

ဗိုလ်ချုပ်ရှိတဲ့နေရာဆိုရင်တော့ ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပဲ”

“အပျော်ပေါ့”

ကင်းနင်းက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အပေါ်သို့ထောင်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ထိုးလိုက်သည်။

“ကဲ သွားကြစို့၊ ကိုယ်ပြောတဲ့ ရေထုတ်ပြန်ပေါက်က အောက်ဘက်က ကျနေတဲ့ ကြာကန်ကလေးထဲမှာ”

အမှောင်ထဲတွင် သူတို့ သတိထားရပြီး အောက်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။ လှေကားထစ်များကို စမ်းပြီး ဆင်းကြရသည်။ အောက်ဘက်တွင် ရေပန်းကို တွေ့ရှိရသည်။ လှပစွာ ပြုလုပ်ထားသော ကြာကန်ကလေးသည် မြက်ခင်းပြင်၏ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ဖြစ်သည်။ ရေကန်၏ နောက်ဘက်တွင် အုတ်နံရံရှိသည်။ ရေများသည် ကြေးခြင်သေ့ခေါင်းမှ ပန်းထွက်ပြီး ရေကန်တွင်းသို့ ကျနေသည်။ သည်ရေကန်ကလေးကို အစမ်းလေ့ကျင့်မှုများ ပြုစဉ်က ဘီအား ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

“ဆင်းကြမယ်”

ကင်းနင်း ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဒူးဆစ်လောက်နက်သော ရေထဲသို့ ဆင်းသည်။ ရေထဲတွင် သူ လျှောက်သွားသည်။ ဘီအား နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ကင်းနင်းသည် ခြင်္သေ့ခေါင်းအနီးရှိ အမှောင်ထဲတွင် ကုန်းငုံ့လျက်ရှိသည်။

“ဒီမှာ ရေတံခါးကို စမ်းကြည့်လို့ရတယ်၊ ရေထဲမှာ တစ်ဝက် မြုပ်နေတယ်။”

ကင်းနင်း လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီတံခါးကို ဖြုတ်လို့ရရင် ရေမြောင်းတွေထဲကို ကိုယ်တို့ ဝင်သွားရုံပဲ၊ ရေမြောင်းတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်လိုက်သွားရင် နောက်ဆုံးကျရင် မြစ်ထဲကို ရောက်သွားမှာပဲ”

“မရောက်လို့ရှိရင်ကော”

ဘီအားက မေးလိုက်သည်။

“တိုက်ပိတ်ခံရရုံပေါ့၊ ဒါက တစ်ကဏ္ဍပဲ၊ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာကတော့ ရှုနေဒါနဲ့ သူ့ခွေးကြီး ကင်းလှည့်ရောက်မလာခင် ကိုယ်တို့ မှာ အချိန် ၁၀ မိနစ် ရှိတယ်”

ထို့နောက် ကင်းနင်းသည် သူ့အိတ်ထဲမှ သံမဏိချောင်းကလေး တစ်ခုကိုထုတ်ယူပြီး ရေတံခါးပေါက်ကို ကုတ်ကော်လျက်ရှိသည်။ တက္ကသိုလ် မြည်သံကြားရပြီးနောက် တံခါးကလေး ပွင့်ကြွလာသည်။ သူက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားစိုက်ပြီးဆွဲလိုက်ရာ ကြေးတံခါးလေးတစ်ခုလုံး သူ့လက်ထဲတွင် ပါလာသည်။

“ကဲ... ဂျပံစတင်၊ ရေတံခါးတော့ ပွင့်သွားပြီ၊ မောင်ရင် ရှေ့က ဝင်ပေတော့”

ဘီအား ရေထဲတွင် လေးဖက်ထောက်လိုက်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေးကို အသုံးပြုပြီး ကျဉ်းမြောင်းသော ရေမြောင်းကလေးအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ကင်းနင်းက ရေတံခါးလေးကို သူ့နေရာတွင် ပြန်တပ်ပြီးနောက် ဘီအား၏ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။

“ကလေးဘဝတုန်းက ရေမြောင်းထဲဝင်ပြီး ဆော့ရတာနဲ့ မတူဘူးလား”

ဘီအားက လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“စကားမများနဲ့ သွားမှာသာ သွားစမ်း၊ ညသန်းခေါင်လောက်မှာ ကျုပ်တို့ မြစ်ထဲရောက်ပြီး လှေတစ်စင်း အဆင်သင့်တွေ့မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့အတွက် အချိန် ၆ နာရီလောက် ရတယ်။ ကျုပ်တို့ ပျောက်နေတာကို သူတို့ မနက်ကျမှ သိမယ်”

ကင်းနင်းက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဘီအားသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပါးစပ်တွင် ကိုက်

လျက် တစ်တောင်ကျော်ကျော်နက်သော ရေတွင် လေးဖက်ထောက်ပြီး ဆက်သွားနေသည်။ အတန်ကြာသွားမိသောအခါ ၅ ပေခန့် အကျယ်ရှိသော ရေပြန်တစ်ခုအတွင်းသို့ သူတို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် လေးဖက်မထောက်ရတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး ခါးကိုင်းကာ လျှောက်သွားနိုင် ကြသည်။

သည်နေရာတွင် ရေကလည်း တစ်ပေခန့်သာနက်သည်။ ရေ မြောင်းသည် အောက်ဘက်သို့ မတ်မတ်ကြီး စိုက်ဆင်းသွားသည်။ အနံ့ အသက်ကား ဆိုးရွားလှသည်။ သစ်ရွက်ဆွေးနံ့၊ ရေပုပ်နံ့နှင့် ဟောင်နေ သည်။ ကင်းနင်းက-

“သွား သွား ဆက်သွား...၊ ဥယျာဉ်မှူးဆီက ကျုပ်ရထားတဲ့ သတင်းအရဆိုရင် ကျုပ်တို့ မကြာခင်မှာပဲ ပင်မရေမြောင်းကြီးထဲကို ရောက် သွားမယ်၊ ပင်မရေမြောင်းကြီးကိုရောက်ရင် မြစ်ကိုရောက်ရုံပဲ”

“အင်း... မြစ်အနံ့တောင် ရနေသလိုပဲ”

ဘီအားက ပြန်ပြောသည်။

လေး ငါး ဆယ်မိနစ်ခန့် သွားမိသောအခါ တကယ်ပင် ပင်မ မြောင်းကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ သူတို့ဆင်းသွားသော မြောင်းမှ ရေများ သည် ပင်မမြောင်းကြီးအတွင်းသို့ ရေတံခွန်သဖွယ် ထိုးကျလျက်ရှိသည်။ ဘီအားက သူတို့၏ အောက်ဘက် အတော်နက်နက်တွင် ရှိသော အမြှုပ်များ ထနေသည့် ရေစီးကြောင်းကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလျက်-

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ တကယ်ပဲ၊ တကယ်မှ တကယ်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးယဉ်နေတာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အိုး ... စကားများမနေနဲ့၊ မြန်မြန်ဆင်းစမ်းပါ”

ကင်းနင်းက သူ့ကို ဆတ်ခနဲ တွန်းလိုက်သည်။ ဘီအား အောက် သို့ ကားခနဲ ကျသွားသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် သူသည် အောက်ဘက်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် မြည်တွန် တောက်တီးနေတော့သည်။

“အား... ရေတွေက တကယ့် ရေပုပ်တွေပဲ၊ ရေပုပ်ရေသိုးတွေပဲ”

ကင်းနင်းလည်း အောက်သို့ လျှောဆင်းလိုက်ပြီး...။

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မြစ်ကို ရောက်ရင် ရေချိုးပစ်လိုက်ရုံပဲ၊ အရေးကြီးတာက အချိန်ပဲ”

ကင်းနင်းသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထိုးလျက် ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။ ဘီအား နောက်မှလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကိုက် ၆၀၊ ၇၀ ခန့် သွားမိသောအခါ ရေမြောင်းကြီး ဆုံးသွားသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် အုတ်နံရံကြီး ပိတ်နေတော့သည်။

“သွားပြီ၊ လမ်းတစ်ခု ဆုံးသွားပြီ၊ နောက်ကြောင်းပြန်ဖို့ပဲ ရှိတော့ တယ်”

ဘီအားက ပြောလိုက်သည်။

“နေပါဦး ဒီရေတွေဟာ တစ်နေရာရာကို သွားရမှာပေါ့”

ကင်းနင်းက ယင်းသို့ပြောလိုက်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အင်အားအိတ် ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသက်တစ်ချက်အောင် ရှူလိုက်ပြီးနောက် ရေထဲတွင် ငုပ်လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ရေပေါ်သို့ ပြန်ပေါ်လာပြီး-

“ကျုပ် ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရေမြောင်းက အောက်ကိုနိမ့်ပြီး စီးသွားတယ်၊ ကျုပ် ဝင်ကြည့်မယ်”

ဘီအားက-

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ မြောင်းက ကိုက် ၂၀၊ ၃၀ လောက် ရှည်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဒါထက် ရှည်ချင်လည်း ရှည်နေလိမ့်မယ်။ နောက်ကို ပြန်လှည့်လာလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတည်း မွန်းပြီး နစ်သွားမယ်”

“စွန့်စားရမှာပဲ ဂျပ်စတင်”

ကင်းနင်းက ကြိုးတစ်ဖက်ကို သူ့ခါးတွင် ချည်နှောင်လျက်ရှိသည်။

“ကျုပ် အပြင်ကို တွက်ချင်တယ်။ ပါးကွက်အာဏာသားတွေ ရောက်လာပြီး ပစ်သတ်မှာကို ရဲတိုက်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး စောင့်မနေနိုင်ဘူး”

သူက ကြိုးတစ်ဖက်ကို ဘီအားအား ပေးလိုက်ရင်း-

“မောင်ရင်လည်း လိုက်လာချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအစကို မောင်ရင့်ခါးမှာ ချည်ထားပါ။ ကိုယ် တစ်ဖက်ကိုရောက်သွားရင် ကြိုးကို ဆွဲလိုက်မယ်”

“တစ်ဖက်ကို မရောက်ရင်ကော”

“ကိုယ့်ရဲ့အုတ်ဂူပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းကလေးတွေ တင်ပေးပါ။ ပန်းခြံထဲမှာ ကလဲယာစိုက်ထားတဲ့ ကြက်သွေးရောင်ကလေးတွေပေါ့”

သူ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေအောက်တွင် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ဂျပံစတင်ဘီအား စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်က ဖျော့ဖျော့ကလေးသာ လင်းသည်။ အုတ်နံရံများပေါ်က အညစ်အကြေးတွေကိုသာ တွေ့ရသည်။ ရေထဲတွင် ကူးသွားသော ကြွက်တစ်ကောင် နှစ်ကောင်ကိုသာ မြင်ရသည်။ အပုပ်နံ့က ဆိုးရွားလှသည်။ အအေးဒဏ်ကလည်း ပြင်းထန်လှသည်။ အရိုးတွေ ကွဲအက်ကုန်ပြီလားဟု ထင်ရသည်။

ရုတ်တရက် ကြိုးတင်းသွားသည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။ သို့သော် သူ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ မိမိ၏ စိတ်ထဲက ထင်လိုက်သည်များလားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ခဏအကြာတွင် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးတင်းသွားပြန်သည်။ သည့်တစ်ကြိမ်တွင် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေးဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ”

သူ ပြောလိုက်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပိတ်လိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ သူက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရေအောက်ရှိ ပြွန်ပေါက်အမိုးကို စမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အသက်ဝအောင် ရှူလိုက်ပြီး ရေအောက်ပြွန်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ကင်းနင်းသည် ဧရာမပြွန်ခေါင်းကြီးတစ်ခုအနီးရှိ ရေထဲတွင် ဝပ်နေရာမှ ဘီအားကို ဆွဲထူလိုက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း”

“တကယ်ပဲ ဟင်မီလတန်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အပျော်ခရီးကလေးက တော်တော် မသက်သာတာပဲ၊ နံလိုက်တာကလည်း အိမ်သာတွင်းထဲ ရောက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အေးလိုက်တာကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ခဲတော့မယ်”

ကင်းနင်းက သူ့စကားကို ဂရုမထားဘဲ-

“နားထောင်စမ်း၊ မြစ်ရေစီးသံ ကြားရတယ်။ သိပ်မဝေးတော့ဘူး”

သူ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ ပြန်ခေါင်း ဆင်ခြေလျှော အတိုင်း အောက်သို့ လျှောသွားလိုက်၊ ဘေးသို့ ချော်သွားလိုက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ဘီအားလည်း နွမ်းနယ်စွာထရပ်ပြီး နောက်မှလိုက်ပါရသည်။ ယခုအခါ တွင် ကင်းနင်းသည် အော်ဟစ်ရယ်မောကာနှင့် ဒူးဆစ်လောက်ရှိသော ရေညိုညိုတွင် ပြေးလွှားလျက် ရှိသည်။

“မြစ်ကို မြင်ရပြီ၊ မြစ်ကို ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ရောက်နေပြီ”

တောက်ပသော အဝိုင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည်။ ရေမြောင်း အတွင်းသို့ အလင်းရောင် လင်းဖြာလျက် ရှိသည်။ ဘီအား ခေတ္တမျှ ငေးမော ကြည့်ရှုနေပြီးနောက် ကင်းနင်း၏ အနီးသို့ ပြေးသွားကာ လေးဖက်ထောက် ချလိုက်သည်။ ကင်းနင်းသည် ရေမြောင်းထိပ်ရှိ သံတိုင် တံခါးတိုင်ကြီးအနီး တွင် ကုန်းငုံ့ဝပ်တွားလျက် ရှိသည်။ တံခါး၏ အခြားတစ်ဖက်တွင်ကား တပ်ကြပ်ကြီး ရှုနေဒါနှင့် လက်နက်ကိုင်တပ်သားများ။

“လူကြီးမင်းတို့ကို ကျွန်တော်တို့စောင့်နေတာ အတော်ကလေး ကြာ သွားပြီ၊ မက္ကဒါဆိုရင် စိတ်တောင်မရှည်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်”

ရှုနေဒါက နှုတ်ခွန်းဆက် စကားပြောသည်။ သူ၏ အယ်လ်ဇေး ရှင်း ခွေးမကြီး မက္ကဒါသည် ညိုညိုညိုညိုအသံပြုကာ သံတိုင်ကြားသို့ နှုတ်သီး ကို ထိုးသွင်းလျက် ရှိသည်။ ကင်းနင်းက ခွေးမကြီး၏ နားရွက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ-

“ခွေးစုတ်မကလေး...၊ ညည်း ငါ့ကို မကိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

ဘီအားက-

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး၊ ကျုပ်တို့ အပြင်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထွက်လာပါ့မယ်”

* * *

ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး မက်စ်ဟက်ဆာသည် ကုလားထိုင်တွင် ကျောမှိုပြီးထိုင်နေရာမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် စီးကရက်ဘူးကို လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ဖွင့်လိုက်သည်။

စားပွဲ၏တစ်ဖက်တွင် ဗိုလ်ရှိနက် ထိုင်နေသည်။ သူက ယူနီဖောင်းအပြည့် အစုံနှင့် ဖြစ်သည်။ ခါးတွင် ပစ္စတိုသေနတ် တပ်ဆင်ထားသည်။

“ထူးခြားပါပေတယ်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ကင်းနင်း ဘာလုပ်ဦး မလဲ မသိဘူး”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“ဘုရားမှပဲ သိပါလိမ့်မယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

“သူတို့ ထွက်ပြေးကြလိမ့်မယ်လို့ ရေးလိုက်တဲ့စာမှာ လက်မှတ် ထိုးမထားဘူး ဟုတ်လား”

“ဗိုလ်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

ဗိုလ်ရှိနက်က စာရွက်ကလေးတစ်ခုကို ပေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။

“ကင်းနင်းနှင့် ဘီအားတို့ ငှာနေ့ည ရေမြောင်းကြီးကနေ ထွက်ပြေး ကြလိမ့်မယ်”

ခဲတံဖြင့် ခပ်သေ့သေ့ ရေးထားသည်။ စာလုံးကြီးများနှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကောင်းမွန်မှန်ကန်သော ဂျာမန်စာ အရေးအသားဖြစ်သည်။ သူ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး-

“အင်း ... ကျုပ်တို့စခန်းမှာ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ရှိနေတာပဲ၊ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်က သစ္စာဖောက်တာပဲ”

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုမထင်ဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဗိုလ်ချုပ်ကင်းနင်းဟာ မိလ္လာပြန်နဲ့ ရေမြောင်းတွေအကြောင်း တစ်ယောက်ယောက်ဆီက သိရတာပဲဖြစ်မယ်၊ စစ်သားတစ်ယောက်ယောက် ဒါမှမဟုတ် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ယောက်ဆီက ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ...၊ ဗိုလ်ကြီးပြောတာ ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ၊ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ သူတို့ဆီက လာဘ်စားမယ်၊ ပြီးတော့... သူတို့ လွတ်မသွားအောင် ဗိုလ်ကြီးဆီကို ပစ်စာပို့လိုက်တယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး-

“မကောင်းဘူး၊ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကို ခေါ်ခဲ့ပါ”

ရှိနက် ထွက်သွားသည်။ ဟက်ဆာ မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး အရက် စင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ၏ နဖူးတွင် အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုသူသည် လူချောလူခွံတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယူနီဖောင်းက သေသပ် သပ်ရပ်သည်။ လက်မရှိသော လက်ဝဲဘက်အင်္ကျီလက်ကို ခါးပတ်တွင် ထိုးထည့်ထားသည်။

ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဘရန်ဒီလောင်းထည့်နေစဉ်တွင် သူ့နောက်မှ အခန်းတံခါးပွင့်လာသည်။ သူ လှည့်ကြည့်သောအခါ ကင်းနင်းနှင့် ဘီအားတို့ကို အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာသော ရှိနက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ နောက်မှ ရှုနေဒါ လိုက်ပါလာသည်။

“ဘုရား... ဘုရား”

ဟက်ဆာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ ဖိနပ်မပါ။ ခြေထောက်ဗလာ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အညစ်အကြေးများ ပေတင်နေသည်။ ကော်ဇောပေါ်သို့ ရေအစက်လိုက် ကျနေသည်။ ဟက်ဆာက ကမန်းကတန်းဆိုသလိုပင် နောက်ထပ် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွင် အရက်များ လောင်းထည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခွက်လောက်လိုနေတာ အမှန်ပဲ”
ကင်းနင်းနှင့် ဘီအားတို့ ရှေ့သို့ တိုးလာကြသည်။

“စေတနာ ထက်သန်ပါပေတယ်”

ဘီအားက ပြောလိုက်သည်။

ကင်းနင်းက ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လျက်။

“ကျေးဇူးပဲ”

ဟက်ဆာက သူ့စားပွဲသို့ လျှောက်သွားကာ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက်။

“အလုပ်ကိစ္စ ပြောကြရအောင်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အလုပ်တွေကို မလုပ်ကြပါနဲ့”

“ကိုယ့်ရဲ့ လွတ်မြောက်မှုအတွက် ကြိုးပမ်းတာ၊ ကိုယ့်တပ်နဲ့ ပြန်ဆက်မိအောင် ကြိုးစားတာဟာ အရာရှိတိုင်းရဲ့လုပ်ငန်းတာဝန်ပဲ”

ကင်းနင်းက ပြန်ပြောသည်။

“တခြား အချိန်တွေဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့... ဒီအချိန်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၆ ရက်နေ့မှာ တော့ မဟုတ်ဘူး၊ စစ်ကြီးဖြစ်လာတာ ငါးနှစ်ခွဲရှိသွားပြီ။ မကြာမီ စစ်ကြီး ပြီးတော့မယ်၊ ပြီးသလောက်ကို ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကနေပြီးမလား၊ နက်ဖြန် ပြီး မလားပဲ၊ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်တို့အားလုံး လုပ်ရမယ့်အလုပ်က စောင့်နေကြဖို့ပဲ”

“ဘာကို စောင့်နေကြရမှာလဲ၊ ပါးကွက်သား တပ်ဖွဲ့လာမှာကို စောင့်နေကြရမှာလား။ ခင်ဗျားတို့ အဓိပတိကြီးက ဘယ်လို အမိန့်ပေးထား တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့သိတယ်။ ပစ်သတ်၊ အားလုံးကို ပစ်သတ်လို့ အမိန့် ပေးထားတာ မဟုတ်လား၊ ဟင်းမလားကလည်း ဒီအမိန့်ကို သဘောတူ တယ်လို့ ကျုပ် နောက်ဆုံးကြားရတယ်”

ကင်းနင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ရှိပါတယ်။ ဒီအချက် ကို အရင်ကလည်း ကျုပ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ”

ကင်းနင်းက-

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ အဓိပတိကြီးရဲ့အမိန့် ပါးကွက်သားအဖွဲ့ ရဲ့တိုက်ကိုရောက်လာရင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဘာလုပ်မလဲ၊ ကျုံးကူးတံတားကို ဆွဲတင်ထားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့ကို ပစ်မိန့်ပေးမလား၊ ဗိုလ်မှူးကြီး လည်း စစ်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သစ္စာဆိုထားရတယ် မဟုတ်လား၊ ဂျာမန် တပ်မတော်က လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ သစ္စာဆိုထားကြရတယ် မဟုတ်လား”

ဟက်ဆာက ကင်းနင်းကို စူးစိုက်ပြီးကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူရော်လျက် ရှိသည်။ အမာရွတ်ကြီး ပိုပြီးပေါ်လွင်လာသည်။

ဘီအားက ပျော့ပျောင်းစွာဖြင့်-

“သူပြောတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

“လူကြီးမင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကျုပ် ရိက္ခာဖြတ်နိုင်တယ်၊ တိုက် ပိတ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့... ကျုပ် မလုပ်ပါဘူး၊ ဒီအချိန် ဒီအခြေအနေမှာ ကျုပ် မလုပ်ပါဘူး၊ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့အခန်းကိုပဲ ပြန်ကြပါ။ လူကြီးမင်းတို့ ဘက်ကလည်း နားလည်မှုရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မျှော်လင့်ပါတယ်”

ရှိနက်က ကင်းနင်း၏ လက်မောင်းပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် တင်လိုက်သည်။ ကင်းနင်းက ရုန်းဖယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်တွင် ကုန်းငုံ့လိုက်ပြီး-

“ကျုပ် ပြောမယ် မက်စံ၊ ဗိုလ်မှူး လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ အချိန်ရှိတုန်းမှာ ရှိနက်ကိုလွှတ်ပြီး မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့တစ်ခုခုနဲ့ ဆက်သွယ်သင့်တယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အသက်စည်းစိမ် တည်မြဲမှုအတွက် လက်နက်ချသင့်တယ်”

ဟက်ဆာက ကင်းနင်းကို အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီးနောက်-

“ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ လော့ဒွန်ဒရမ်တို့ကို သူတို့အခန်းကို ပြန်ပို့လိုက်ပါ ရှိနက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး”

ရှိနက် ခြေစုံရိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကင်းနင်းဘက်သို့ လှည့်လျက်-

“ဗိုလ်ချုပ် ခင်ဗျား”

“အို... တော်စမ်းပါ”

ကင်းနင်းက ယင်းသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထကာ ထွက်သွားသည်။

ဘီအား တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ သူက တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုဟန် ရှိသည်။ သို့သော် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပခုံးကို တွန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကင်းနင်းနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ရှိနက်နှင့် ရှုနေဒါတို့ နောက်မှလိုက် သွားကြသည်။ ဟက်ဆာသည် အရက်စင်သို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီးနောက် တစ်ခွက် ငှဲ့လိုက်သည်။ ပုလင်းကို အရက်စင်တွင် သူ ပြန်၍တင်ထားစဉ်တွင် တံခါးခေါက်သံပေါ်ထွက်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ ရှိနက် ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဗိုလ်ကြီးကော တစ်ခွက်လောက် သောက်မလား”

ဟက်ဆာက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မသောက်ပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အခု ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ဗိုက်က ဘီယာပဲ သောက်လို့ရပါတယ်”

မီးဖိုဆီသို့ ဟက်ဆာ လျှောက်သွားသည်။

“သူပြောတာ ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ မှန်တယ်လို့ ထင်သလား”

ရှိနက် မဖြေပါ။ ဆုတ်ဆိုင်းနေသည်။ ဟက်ဆာက-

“ပြောစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားသဘော ပြောစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ သူ ပြောတာ မှန်တယ်လို့ ပြောရပါ့မယ်၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်သင့်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်တို့ မလုပ်ခဲ့လို့ရှိရင် တစ်ခုခု ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်နိုင်ပါတယ်”

ဟက်ဆာက အပြင်သို့ ထွက်ကျလာသော ထင်းစတစ်စကို ကန်သွင်းရင်း-

“အင်း... ဗိုလ်ကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်”

* * *

ကင်းနင်းနှင့် ဘီအားတို့သည် ခန်းမကြီးကို ဖြတ်သန်းပြီးနောက် လှေကားမှ တက်သွားကြသည်။ သူတို့၏ နောက်မှ ရှနေဒါ၊ လက်နက်ကိုင် တပ်သားနှစ်ယောက်နှင့် အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးမကြီး မက္ကဒါတို့ လိုက်ပါသည်။ လှေကားကြီးမှာ ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသည်။ တပ်ခွဲတစ်ခွဲလောက် ရင်ပေါင် တန်းပြီး တက်သွားနိုင်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါတုန်းက မင်းသားကြီး ကလပ်ဂေဘယ်က အမ်ဂျီအမ် ရုပ်ရှင်ခြံကြီးကို လိုက်ပြဖူးတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့နေရာက ဇာတ်ခုံ အမှတ် ၆ နဲ့ အတော်တူတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအကြောင်း အရင်က ပြောဖူးသလား”

ဘီအားက မေးလိုက်ရာ ကင်းနင်းက-

“ခဏ ခဏပေါ့”

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ ဧရာမ ဝက်သစ်ချတံခါးကြီးတစ်ခု ရှေ့တွင် သူတို့ ရပ်လိုက်ကြသည်။ တံခါးအနီးတွင် အစောင့်တစ်ယောက် ရှိသည်။

ရှနေဒါက တစ်တောင်လောက်ရှိသော သော့ကြီးတစ်ချောင်းကို

ထုတ်လိုက်ပြီး အထုအထည်ကြီးမားလှသော သော့အိမ်ထဲသို့ သွင်းထည့်ပြီး လှည့်လိုက်သည်။ တံခါးကြီးကို သူ တွန်းဖွင့်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်ကာ ရပ်လိုက်သည်။

ကင်းနင်းတို့ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သောအခါ ရှုနေဒါက-

“လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ၊ စကားမစပ်ပြောရရင် မြောက်ဘက် မျှော်စင်အပေါ်ပိုင်းကို ဘက်သို့ သွားခွင့်မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ နောက်ပြီးတော့ ရေလောဥယျာဉ်ထဲမှာလည်း အစောင့်နှစ်ယောက် ချထားပါတယ်”

“သိပ်မှန်တဲ့ အလုပ်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ဘီအားက ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အဲဒီဇာတ်ကို တစ်ညလုံး ကနိုင်းပါတယ်”

ကင်းနင်း ယင်းသို့ပြောပြီး မှောင်မည်းသော ကျောက်လှေကားကို တက်သွားသည်။ ဘီအား လိုက်ပါသည်။ သူတို့နောက်ဘက်တွင် တံခါးကြီး ဂျိန်းခနဲမြည်ပြီး ပိတ်သွားသည်။ သူတို့သည် ယခုအခါ မြောက်ဘက် မျှော်စင်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ရှေးအခါကဆိုလျှင် ရဲတိုက်ကြီးမှ ခုခံသူများသည် ဤမြောက်ဘက်မျှော်စင်သို့ နောက်ဆုံးနယ်မြေအဖြစ် သတ်မှတ် ဆုတ်ခွာတတ်ကြသည်။ ဤဘက်ပိုင်းသည် ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး နှင့် သီးခြားလို တည်ရှိနေသည်။ အနိမ့်ဆုံး ပြတင်းပေါက်သည်ပင်လျှင် မြေပြင်မှ ပေ ၅၀ မြင့်ပြီး သံတိုင်များ အခိုင်အခံ တပ်ဆင်ထားသည်။ အကျဉ်းသားများကို ချုပ်နှောင်ထားရှိရန်အတွက် အကောင်းဆုံးနေရာပင် ဖြစ်သည်။ အလုံခြုံဆုံးနေရာဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့်ပင် ဟက်ဆာသည် အကျဉ်းသားများကို ဤဘက်ပိုင်း၌ လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ပြုထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မဒမ်ရှိဗာလီယာသည် စန္ဒရားတီးလျက် ရှိသည်။ သူမ၏ လက်သံ က လွင့်သည်။ သို့သော် စိတ်ပါ လက်ပါ တီးနေခြင်းကား မဟုတ်ပါ။ လက်ချောင်းများကို လှုပ်ရှားလေ့ကျင့်ပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကင်းနင်းက ခန်းမဆောင်ကြီး၏ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ခန်းမဆောင်ကြီးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည်။ မျက်နှာကြက် မြင့်သည်။ လှပစွာ ခုံးနေသည်။ နံရံများတွင် ၁၅ ရာစုနှစ်က ချပ်ဝတ်တန်

ဆာများရှိသည်။ ဂီလတ်နှင့် ကလဲယာဒီဘိုဗီးတို့သည် မီးဖိုခန်းတွင် ထိုင်လျက် အေးအေးလူလူ စကားပြောလျက် ရှိကြသည်။ မဒမ်ရှီဗာလီယာက စန္ဒရားတွင်ဖြစ်သည်။

ကင်းနင်းနှင့် ဘီအားတို့ကို တွေ့မြင်သောအခါ မဒမ်ရှီဗာလီယာသည် စန္ဒရားခလုတ်ပေါ်တွင် ရွှေလျားနေသော လက်ချောင်းများကို ရပ်လိုက်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“သေရွာက ပြန်လာတဲ့ လူတွေပါလား”

“အင်း... ရယ်စရာကောင်းတာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ရယ်လိုက်ရတာ အူတွေတောင်နာနေပြီ”

ကလဲယာနှင့် ပေါဂီလတ်တို့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကြသည်။
ဂီလတ်က-

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ကျုပ် ပထမဆုံးသိရတဲ့အချက်ကတော့ စစ်သားတွေရောက်လာပြီး အပေါ်ထပ်မျှော်စင်တံခါးကို ပိတ်လိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်လည်း အခုပဲ ကြိုးတွေဝှက်ပြီး ဆင်းလာခဲ့တာပဲ”

“ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို အသင့်စောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ရှုနေဒါရယ်၊ ခွေးမကလေး မက္ကဒါရယ်ပေါ့။ ခွေးမကလေးကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို တကယ် ချစ်ပုံရပါတယ်”

ဘီအား ပြောလိုက်သည်။

“နေပါဦး သူတို့ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ကလဲယာက မေးသည်။

“ကိုယ်လည်း အဲဒါသိချင်တာပဲ”

ကင်းနင်း၏ အဖြေ။

ဘီအားက အရက်ဗီရိုဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဘရန်ဒီ တစ်ခွက် ငှဲ့လျက်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပြီ၊ ဥယျာဉ်မှူး ရှုမတ်ပဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကို ရေမြောင်းသတင်းပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲပေါ့။ အင်း... စီးကရက် အလိပ်တစ်ရာဟာ မလုံလောက်ဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့”

“ခွေးမသား... ဒီကောင့်ကို ကျုပ် သတ်မယ်”

ကင်းနင်းက ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

“သူ့ကို မသတ်ခင် ရေတော့ အရင်ချိုးလိုက်ပါဦး ဟင်မိလတန်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ကိုယ်က တကယ်မွေးတာပဲ”

ကလဲယာက သူမ၏နှာခေါင်းရှေ့တွင် လက်ညှိုးကလေးကို ဟန် ပါပါလှုပ်ယမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ချစ်နဲ့ကလေး သင်းတယ်ဆိုတာ ဒါပေါ့”

ဂီလတ်က ပြောလိုက်ရာ... သူတို့ ဝေါခနဲ ရယ်မောကြသည်။

ကင်းနင်းက-

“ဟစ်တလာရဲ့ ပါးကွက်အာဏာသားတွေ ရောက်လာပြီး ပစ်သတ် တဲ့အချိန်အထိ ခင်ဗျားတို့ ရယ်နိုင်ကြပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ်”

အားလုံးတိတ်သွားသည်။ ကင်းနင်းအခန်းထဲမှ ဒေါနှင့် ထွက်သွား သည်။ ဘီအားက ဖန်ခွက်ထဲမှ ဘရန်ဒီကို အကုန်မော့သောက်လိုက်ပြီး-

“အံ့ဩစရာပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ ရယ်စရာဆိုလို့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား လို့ မရဘူး။ ကဲ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြပါဦး”

ဘီအား ထွက်သွားသောအခါ ဂီလတ်က-

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ပြောတာ မှန်တယ်၊ အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ တကယ်လို့ ဟင်မိလတန်နဲ့ လော့ဒွန်ဒရမ်တို့ လွတ်သွားပြီး မဟာမိတ်တပ် တွေဆီကို ရောက်သွားရင်တော့ အကူအညီ ခေါ်လာနိုင်တာပေါ့”

ကလဲယာက ထိုင်လိုက်ပြီး-

“အို... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လုပ်နေကြတာပဲ၊ ဘာမှမလိုပါဘူး။ ဟက်ဆာအနေနဲ့ ကျွန်မတို့ကိုသတ်မှာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ပိုက်ကြည့် နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ဒီလို လူစားမဟုတ်ဘူး”

သည်အခါ ဂီလတ်က-

“ဗိုလ်မှူးကြီးဟက်ဆာ ဘာမှလုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူက စစ်သား တစ်ယောက်ပဲ၊ စစ်သားဆိုတာ အထက်ကပေးတဲ့အမိန့်ကို လိုက်နာရတာပဲ ကလဲယာ”

တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဟက်ဆာ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူက ပြုံးလိုက်ပြီး သူတို့သုံးယောက်ကို

မသိမသာ ခါးညွတ်ကာ အလေးပြုသည်။ ထို့နောက် မဒမ်ရှိဗာလီယာဘက် သို့ လှည့်လျက်-

“စစ်တုရင် ထိုးကြမလား”

“ထိုးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့... ကျွန်မတို့ ဒီမှာ အငြင်းပွားနေတာတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကို ဖြေရှင်းပေးပါဦး။ စစ်ရဲတပ်ဖွဲ့တွေ ရောက်လာပြီး ကျွန်မ တို့ကိုပစ်သတ်ရင် ရှင် ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေလိမ့်မယ်လို့ ပေါက် ပြောတယ်။ ကလဲယာကတော့ ရှင် ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆတယ်။ အဲဒါ... ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အသေအချာ ထင်နေတာကတော့ မဒမ်ကို ခုနစ်ကွက်မှာ နိုင်မယ်ဆိုတာပဲ”

“စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့အဖြေပဲ၊ အင်း... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ”

မဒမ်ရှိဗာလီယာ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး စန္ဒရားခုံကို ကွေ့ပတ်ကာ စစ်တုရင်ခုံဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဟက်ဆာက သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွင် ထိုင်သည်။ သူမက ပထမ စပြီး ရွေ့သည်။ ကလဲယာက စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူပြီး ဖတ်နေသည်။ ဂီလတ်ကမူ ဆေးတံကို ပါးစပ်တွင် ခဲလျက် မီးဖိုကိုငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

ခေတ္တမျှအကြာတွင် တံခါးပွင့်လာပြီး ကင်းနင်းဝင်ရောက်လာ သည်။ ဂျက်ကက်အင်္ကျီ အညို၊ ထရက်ဆုဘောင်းဘီ အဖြူနှင့် ဖြစ်သည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား ဟင်မီလတန်၊ ကနေ့ညမှ တကယ် ချောတာ ပဲ၊ မိလ္လာပြန်ထဲမှာ လေးဖက်တွားသွားလိုက်တာ အစ်ကိုကြီးအတွက် တကယ်ကောင်းသွားတာပဲ”

ကလဲယာဒီဘိုဗီးက ပြောလိုက်သည်။ ဟက်ဆာက မော့မကြည့်

ဘဲ -

“ဗိုလ်ချုပ်တော့ အပြတ်မိနေပြီနဲ့ တူတယ်”

“ကနေ့ညအဖို့ ကျုပ်တို့ကိစ္စ မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့... စောစောက ဗိုလ်ချုပ် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီစကားဟာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါ

ပျံလေသည့်ငှက်ခါး

တယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ဆွေးနွေးကြရအောင်၊
မနက် လက်ဖက်ရည်သောက်အပြီး တွေ့ကြရအောင်”

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ”

ကင်းနင်းက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဟက်ဆာက ဟင်မီလတန်ကို
ဂရုမပြုတော့ဘဲ ရှေ့သို့ကုန်းငုံကာ ဘိရှော့ကိုရွှေ့လိုက်ပြီး-

“ပြီးသွားပြီ”

မဒမ်ရှိဗာလီယာက စစ်တုရင်ခုံကို ကြည့်ရှုသုံးသပ်လိုက်ပြီးနောက်
သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ-

“ခုနစ်ကွက်လို့ ရှင် ပြောခဲ့တယ်၊ အခု ငါးကွက်တည်းနဲ့ ပြီးသွား
တယ်”

မက်စ်ဟက်ဆာ ပြုံးလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်းဆိုသလိုပဲ တစ်ကွက်ကျော် ရနေဖို့
လိုအပ်ပါတယ် မဒမ်... ဒါဟာ စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမဆုံး
အရေးကြီးတဲ့အရည်အချင်းပဲ”

ဘာလင်မြို့တွင် မာတင်ဘိုးမန်းသည် ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်
အထိ သူ့စားပွဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ သည်ရက်များတွင်
ဟစ်တလာသည် ညလုံးပေါက် အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ ဟစ်တလာသည် နံနက် သုံးလေးနာရီထက် စောပြီး အိပ်ရာဝင်လေ့
မရှိပါ။ ဘိုးမန်းသည် အဓိပတိကြီးနှင့် အမြဲတမ်းပင် ကပ်နေချင်သည်။
အခြားလူများ မကပ်နိုင်စေရန်ပင် ဖြစ်သည်။

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ ရက်တင်ဟူးဗား
ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ချိတ်ပိတ်ထားသော စာအိတ်
တစ်အိတ်ပါရှိသည်။

“ဌာနချုပ်မှူးကြီးအတွက်ပါ”

“ဘယ်သူ့ဆီကလဲ”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော့် စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့တာပဲ။”